

TERAZNIEJSZA PRAWDA

i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

„A gdy [Baranek] otworzył siódmą pieczęć ... ” „Aleście przystąpili do góry Syon i do miasta Boga żywego, do Jeruzalemu Niebieskiego (...) Patrzajcie, abyście nie gardzili Tym, Który mówi (...): Jeszcze ja raz poruszę nie tylko ziemią, ale i niebem (...) Przewoź przyjmując Królestwo nie chwiejące się, miejmy łaskę, przez którą służymy przyjemnie Bogu z bojaźnią i uczciwością. ” „ ... Chrystus przyszedłszy Najwyższy Kapłan (...) Przez większy i doskonalszy przybytek, (...) Znalazłszy wieczne odkupienie. ” — Obj. 8:1; Żyd. 12:22, 25, 26, 28; 9:11,12

TERAŹNIEJSZA PRAWDA

i Zwiastun Chrystusowej Epifanii

Wychodzi co dwa miesiące. Wydawca Paul S. L. Johnson, 1327 Snyder Avenue, Philadelphia, Pa., U. S. A.

Prenumerata roczna wynosi \$1.00 (400 Złotych) Rocznie

Dwanaście Szpiegów - Figura i Pozafigura

4 Moj. roz. 13 i 14; 5 Moj. 1:19-46; P. 1937. 167; tom. IX, 179-250.

BADANIE Czwartej Księgi Mojżesza, które teraz podejmujemy, przyprowadza nas do rozdziałów 13 i 14, a w łączności z tymi rozdziałami będziemy równocześnie badali świadectwa zawarte w 5 księdze Mojżesza 1:19-46. Te rozdziały traktują o dwunastu szpiegach pod względem jednostek, zlecenia, badania ziemi, raportu, rekomendacji, ich skutku na lud, na Mojżesza, Aarona, Jozuego, Kaleba i Boga. Boskie skazanie ludu na czterdziestoletnie podróźowanie po puszczy i ich nieszczęsne usiłowanie nieposłusznego wejścia do ziemi. Nasz Pastor podaje (zob. przedruk Strażnic 3064, par. 5), że cielesny Izrael w czasie pierwszego przyjścia naszego Pana i podczas Wieku Ewangelii wypełnił w znacznej mierze pozafigurę. Przeto utrzymywał on sługa, że była również pewna miara pozafigury, którą cielesny Izrael nie wypełnił, a to dlatego, że podczas ich podróźowania po puszczy do Chanaanu, oni wyobrażali duchowego Izraela podróźującego do Królestwa. Taką myśl on sługa często podawał (zob. przedruk Strażnic 3060, par. 9), opierając się na rozdziałach 3 i 4 z Listu do Żydów. — Równocześnie była jeszcze mała i wielka pozafigura tych rozdziałów. Wielka pozafigura odnosi się do duchowego Izraela w czasie pierwszego przyjścia Pana. A ponieważ Żniwa są równoległe, przeto widzimy, że w dodatku do stosowania tej historii do cielesnego i duchowego Izraela przy pierwszym przyjściu Pana, stosuje się ona również do cielesnego i duchowego Izraela w Żniwie Ewangelicznym. Łącznik znajdujący się pomiędzy zastosowaniami do cielesnego i duchowego Izraela w Żniwie Żydowskim jest taki: Z każdego z dwunastu pokoleń cielesnego Izraela Pan wybierał prawdziwych Izraelitów i czynił ich częściami dwunastu pokoleń duchowego Izraela, których usprawiedliwieni towarzysze stawali się Lewitami Wieku Ewangelii, a nieusprawiedliwieni towarzysze członkami takiego pokolenia z nominalnych duchowych pokoleń z jakim zaprzyjaźnili się, aż do czasu, gdy przedstawiciele tych klas zostali pogrążeni podczas Wieku Ewangelii w odnośne denominacje pomiędzy dwunastoma denominacjami, jako pozafiguralne nominalne dwanaście pokoleń Wieku Ewangelii, jak to już było wykazane.

Duchowy Izrael w Żniwie Żydowskim.

(2) Spoglądając na tę sprawę z figuralnego zastosowania tej historii do pozafiguralnego duchowego Izraela w Żniwie Żydowskim, musimy zbudować pozafigurę na Żniwo Żydowskie w sposób następujący: Dwanaście cielesnych pokoleń reprezentuje wszystkich, którzy wyznawali wiarę w Chrystusa podczas Żniwa Żydowskiego — poświęconych, usprawiedliwionych i nieusprawiedliwionych. Na ogół biorąc, byli to przeważnie Żydzi i niektórzy pobożni poganie mający mniej więcej zainteresowania w Judaizmie. Ci wszyscy stanowili dwanaście pokoleń Izraela, podróźujących do Chanaanu Wieku Ewangelicznego, tj. do sfery Prawdy i jej Ducha, do którego wejście zaczęło się rychło w Żniwie Żydowskim. Z pośród tych

dwunastu pokoleń Pan wybrał podczas Żniwa Żydowskiego dwanaście pozafiguralnych szpiegów, którzy w czasie ich wyboru i aż do czasu zdawania raportu byli członkami Małego Stadka, a szczególnie z pośród takich członków, którzy byli "nauczonymi w Piśmie i wywiczonymi w królestwie niebieskim." (Mat. 13:52.) Ci, z rozkazu Jezusa, szpiegowali sferę Prawdy i Ducha jej podczas Żniwa Żydowskiego i od czasu do czasu, podczas tych 40-tu lat, zdawali raport ze swych szpiegowań. Czterdzieści dni szpiegowania reprezentuje tutaj 40 lat Żniwa Żydowskiego. Nie mamy przez to rozumieć, że nie zdawano raportów ze swych odkryć aż w roku 69 po Chr., gdyż fakta dowodzą, że raporty były zdawane przez całe 40 lat. Ale raczej trzeba rozumieć, że koniec 40-tu dni reprezentuje granicę czasu zdawania raportów, tak jak np. w figurze Goliata, urągającego wojskom Izraelskim przez 40 dni — gdzie Goliat wyobraża ewolucję, a 40 dni Parousję — nie rozumiemy tu, że nie było żadnego ataku na ewolucję ze strony pozafiguralnego Dawida, br. Russella, aż dopiero w r. 1914, ale że wtenczas on sługa ataki zakończył. Wobec tego fakta dowodzą, że Apostołowie, prorocy drugorzędni i zdolniejsi nauczyciele zdawali od czasu do czasu raporty podczas całego Żniwa Żydowskiego. Np. pisma Nowego Testamentu, oprócz pism Ap. Jana, które pisał co najmniej 20 lat po roku 69, były raportami Apostołów i proroków z ich szpiegowań.

(3) Po złożeniu raportów zaszła zmiana w stanowisku dziesięciu pozafiguralnych szpiegów (4 Moj. 14:37). Wszyscy zdawali raporty zgodne ze sobą (4 Moj. 13:27-30), aż przyszła kolej na pozafiguralnego Kaleba, Maluczkie Stadko, nawołujące lud do natychmiastowego poświęcenia i wypełnienia poświęceń, kiedy dziesięć grup między szpiegami podało oszczerzy raport, fałszywie przedstawiając sferę Prawdy i jej Ducha i przesadzając siłę duchowych nieprzyjaciół i trudności pokonania ich (w. 32-34), a przez to zniechęcali lud do wniknięcia i odebrania nieprzyjaciółom, którzy w niej zamieszkiwali, dziedzictwa chrześcijańskiego (prospektywną Prawdę i jej Ducha). Dlatego potracili swoje korony, a dowodem tego, że byli dotknięci plagą błędu. Jozue i Kaleb, zachęcający lud do wyruszenia w mocy Pańskiej przeciwko mieszkańcom Chanaanu, reprezentują naszego Pana i Kościół prawdziwy, a szczególnie ich wodzów podczas Żniwa Żydowskiego, zachęcających lud do poświęcenia i wypełnienia poświęceń, tj. do wkroczenia i podboju tego, co miało się stać sferą Prawdy i jej Duchem. Izraelici w ogólności reprezentują drugich z utratników koron, a także usprawiedliwionych i nieusprawiedliwionych z owego czasu, którzy zniechęcali się, szemrali i występowali przeciw naszemu Panu (Mojżeszowi) i wiernemu Kapłaństwu (Aaronowi), oraz domagali się, ażeby doktryny przeciwne tym, jakie prawdziwi szpiegowie przedstawiali, były użyte jako symboliczne kamienie w pobijaniu szpiegów prawdziwych ("aby je ukamienowano" — Jo-

zuego i Kaleba — 4 Moj. 14:10). Bóg, przez prawdy jakie dał prawdziwemu Kościołowi (“chwała Pańska okazała się nad namiotem zgromadzenia”), zatrzymał postępek niegodnych, następnie skazał ich osobiście i tych, którzy postępowali za nimi, na błąkanie się po symbolicznej puszczy Wieku Ewangelicznego aż do roku 1874, nie mogąc wejść do pozafiguralnego Chanaanu, sfery Prawdy żniwa Wieku Ewangelicznego i Ducha Prawdy. Ich usiłowania, aby wejść do tej sfery zanim owe błąkanie po puszczy skończyło się, były pełne nieszczęsnych porażek, czego Wiek Ewangelii, w którym błąd i zło tryumfowały, jest tego przykładem. Tylko w krótkości podaliśmy pozafigury z tych dwóch rozdziałów (4 Moj. 13 i 14), odnoszące się do duchowego Izraela w Żniwie Żydowskim, ponieważ nie jest naszym zamiarem podawania szczegółów do tamtego Żniwa, ale raczej mamy zamiar podać szczegółowe wyjaśnienie tych rozdziałów w zastosowaniu do Żniwa Ewangelicznego, ponieważ to są pozafigury, które nas najbardziej dotyczą.

(4) Czterdziestoletnie podróże Izraela po puszczy wyobrażają podróże Kościoła chrześcijańskiego do Żniwa Ewangelicznego według wyjaśnień Ap. Pawła, z Listu do Żydów z rozdziałów 3 i 4, chociaż one również wyobrażają wędrówkę cielesnego Izraela przez okres Wieku Ewangelii do roku 1874. Bo według równoległości, jest tam jeszcze drugie zastosowanie dla Izraela: ich pozafiguralne dwanaście klas szpiegowskich z tego Żniwa przyniosły im raport o przywróceniu łaski Boskiej Izraelowi i o jego powrocie do Palestyny; dwie z nich zdały raport przychylnie, a dziesięć nieprzychylnie, poczem nastąpiło pozafiguralne szemranie i skazanie ich na ponowne błąkanie się po puszczy Epifanicznej, a dopiero potem wejdą i zdobędą ich pozafiguralny Chanaan — sferę Prawdy i jej Ducha w Tysiącleciu. Nie będziemy dalej omawiali ani tej fazy pozafigury w zastosowaniu do cielesnego Izraela, ponieważ zamiarem naszym jest, by przedstawić niektóre szczegóły z tych dwóch rozdziałów do duchowego Izraela ze Żniwa Ewangelicznego. Powtarzamy jeszcze raz, że z powodu tego faktu, iż rozdziały 13 i 14 z Czwartej Księgi Mojżesza stosują się, według rozdziałów 3 i 4 z listu do Żydów, do duchowego Izraela w Żniwie Żydowskim, co dowodzi według równoległości Żniw, iż one również stosują się do duchowego Izraela w Żniwie Ewangelicznym i to głównie pobudza nas do śledzenia pozafigury w drugim zastosowaniu tych rozdziałów do duchowego Izraela w Żniwie Ewangelicznym. Nasi czytelnicy pamiętaj, że często nadmienialiśmy, że w Epifanii żyjemy we Wieku Ewangelii na małą skalę, który nazywamy miniaturowym Wiekiem Ewangelii. Gdyśmy to mówili, nie podaliśmy żadnego tekstu biblijnego na poparcie tej naszej myśli. Głównym wyjątkiem Pisma św., na którym opieramy tę naszą myśl, jest zastosowanie z 4 księgi Mojżesza rozdziałów 13 i 14 z wynikłymi wędrówkami do duchowego Izraela ze Żniwa Ewangelicznego; bo jak zostanie tu wykazane, że według drugiego zastosowania. Żniwo Ewangeliczne jest drugą pozafigurą historii tych dwóch rozdziałów; a wędrówki izraelskie po puszczy znajdują swoją drugą pozafigurę w drugim zastosowaniu w wędrówkach duchowego Izraela w Epifanii. Bo jak wędrówki duchowego Izraela, następujące po Żniwie Żydowskim, odbywały się we Wieku Ewangelii, tak też wędrówki Epifaniczne następujące po Żniwie Ewangelicznym, jako równoległości Żniwa Żydowskiego odnośnie duchowego Izraela, są równoległością wędrówek we Wieku Ewangelii na małą skalę. A zatem w Epifanii żyjemy we Wieku Ewangelicznym na małą skalę, a który nazywamy miniaturowym Wiekiem Ewangelii, w którym znajduje się mały Babilon, mały kościół protestancki, mały kościół katolicki, mały papież itd. (Zob. T. P. 1931, str. 5.; 1937 str. 5.)

Dwanaście Mężów Wysłanych Jako Szpiegów.

(5) Mając na uwadze, że badanie tekstu z Czwartej i Piątej księgi Mojżesza ograniczamy do duchowego Izraela ze Żniwa Wieku Ewangelii, rozumiemy, że prośba ludu przedstawiona Mojżeszowi, by wysłał mężów na przeszpiewanie ziemi (5 Moj. 1:22), odnosi się do duchowego Izraela, proszącego Pana, za pomocą słów i potrzeb, ażeby wzbudził studentów Słowa Swego, którzyby przestudiowali sferę Prawdy i jej Ducha (Chanaan), a tym sposobem by im ułatwili poznanie i działanie zgodne z Prawdą i jej Duchem. Ta prośba widocznie poprzedziła rozkaz Boży dany Mojżeszowi (4 Moj. 13:2)* w sprawie wysłania dwunastu szpiegów, tak też odczute potrzeby i słowa duchowego Izraela, pragnącego pozafiguralnej informacji w czasie przybliżania się do Parousji, były prośbami do Boga o pozafiguralną informację, zanim Bóg dał rozkaz na wysłanie pozafiguralnych szpiegów. Widzimy zatem Boską odpowiedź w danym rozkazie (w. 2), jak i to, że naszemu Panu podobała się prośba i rozkaz (5 Moj. 1:23). Jak już dowiedzieliśmy się, Chanaan wyobraża sferę Prawdy i Ducha Prawdy, Pierwotnie jest tym Biblia, ale gdy prawdy biblijne i ich Duch wzrastają w umysłach ludu Bożego, ich umysła stopniowo stają się sferą Prawdy i jej Duchem. Jak przed wejściem Izraela do ziemi chananejskiej nieprzyjaciele i wrogie miasta obsadzili się w niej, tak też zanim duchowy Izrael wszedł do pozafiguralnego Chanaanu, który, jako prospektywna Prawda i jej Duch, był napełniony wszelkiego rodzaju złem, innymi słowy, zło miało w posiadaniu cielesny umysła ludu Bożego, a które stały się polem walki Prawdy i jej Ducha przeciw ich nieprzyjaciółom, tak jak izraelska inwazja Chanaanu w figurze stała się polem walki jego mieszkańców i miast, walczących przeciw Izraelowi. Nowe stworzenie dokonywa najazdu na cielesny umysł i stopniowo przenika poddające się serce i umysł. Jak Mojżesz wysłał dwunastu szpiegów (w. 4-17; 5 Mij. 1:23), tak nasz Pan wysłał pozafiguralnych szpiegów w Parousji. Rozkaz był dany w sposób literalny: “Poślij mężów” (w. 3), w którym zawiera się myśl, że szpiegów mieli być pomocnymi figuralnemu i pozafiguralnemu Mojżeszowi w rzeczy, do której byli posłani.

(6) Wybór po jednym mężu z każdego pokolenia wyobraża, że pewne grono studentów biblijnych z nowych stworzeń, z każdej z dwunastu denominacji Chrześcijaństwa, które już były dostatecznie wymienione i określone w tym piśmie, zostało wybranych jako szpiegów. Że nie wszyscy Izraelici byli przyjęci na szpiegów, ale tylko dwanaście jednostek stało się szpiegami i że każdy z dwunastu musiał być księżciem danego pokolenia, przedstawia, że nie wszyscy z nowych stworzeń mieli być pozafiguralnymi szpiegami, ale tylko niektórzy wybrani mieli być takimi i że ci wybrani musieli być członkami Małego Stadka i grupą wodzów będących w każdej denominacji. Fakt, że dziesięciu fałszywie podało zeznanie o ziemi, pomarło od plagi przed Panem, wyobraża, iż ich pozafigury przestały być członkami Małego Stadka, widocznie stając się przesiewkami (“pomarli srogą plagą”. 14:37.) Dlatego należy rozumieć, że w czasie wysyłania pozafiguralnych szpiegów wszyscy posiadali swoje korony jako członkowie Małego Stadka. To jest jeszcze poparte i tym faktem, że żaden z figuralnych szpiegów nie był z pośród książąt przynoszących ofiary (4 Moj. roz. 7) i prowadzących pokolenia (4 Moj. roz. 10), a którzy, jak wiemy, wyobrażają dwanaście grup wodzów utratników koron, jedna grupa z każdej denominacji. A zatem wybór tych dwunastu książąt na szpiegów nie był z powodu wymarcia książąt przynoszących ofiary i aby owi

pierwsi byli ich następcami; ponieważ wysłanie szpiegów odbyło się około dwóch, miesięcy po opuszczeniu góry Synaj przez Izraela (4 Moj. 10:11; 13:21), zatem możemy być pewni, że dwunastu ofiarujących ksiągą nie mogło pomrzeć w tak krótkim czasie. I dlatego w czasie wysyłania pozafiguralnych szpiegów, każdy członek z każdej z dwunastu grup Chrześcijaństwa był członkiem Małego Stadka; i oni stanowili wszystkich "nauczonych" z Małego Stadka (Mat. 13:52) w każdej z dwunastu denominacji Chrześcijaństwa. Lecz po zdawaniu raportu zaszła zmiana. Wtedy tylko Jozue wyobrażał naszego Pana, a to było przedstawione w zmianie imienia Jozuego (w. 17). W tym samym czasie Kaleb przedstawiał całe Małe Stadko, a szczególnie jego wodzów w Prawdzie parousyjnej. Reszta pozafiguralnych szpiegów stała się utratnikami koron.

(7) Mojżesz, wysyłając szpiegów z rozkazaniami Pańskiego (w. 4), wyobraża naszego Pana, wysyłającego "nauczonych" Małego Stadka, wybranych z pośród wszystkich denominacji jako pozafiguralnych szpiegów, według Słowa Bożego, czyli według Biblii. Tą częścią Biblii jest nasze badanie 4 Moj. roz. 13 i 14; 5 Moj. 1:19-45. Nasz Pan po otrzymaniu od Ojca wyjaśnienia tej figury, zauważył, iż to było słowo Boże dane Mu, aby wysłał ich na przespiegowanie sfery Prawdy i jej Ducha. Możliwe, iż Bóg mówił mu bezpośrednio, by to uczynił. W każdym razie lub w obu razach było to rozkazanie Pańskie. Jak figuralni szpiegowi zostali wysłani z puszczy Faran (w heb. Paran — jaskiniowy; w. 4), w której Kades Bame (święta pustynia wędrowki; 5 Moj. 1:19), było oznaczonym miejscem, z którego udali się w podróż, tak pozafiguralni szpiegowi zostali wysłani z Parousji, części Tysiąclecia, będącej czasem pustynnego stanu poświęcenia. Kades Barne jest również nazwane En Myspat (fontanna sądu; 1 Moj. 14:7), co wskazuje na próby w łączności z naukami o okupie i o ofierze za grzech, które miały miejsce w pozafiguralnym Kades (4 Moj. 20:1-13), a które oznacza główne próby doktrynalne w Parousji. Jak było dobitnie powtórzone, że dwunastu szpiegów było wodzami w swych odnośnych pokoleniach ("a oni mężowie wszyscy byli co przedniejsi z synów Izraelskich," w. 4), tak też było dobitnie wyszczególnione w pozafigurze, iż pozafiguralni szpiegowi byli głównymi studentami Biblii w swych odnośnych denominacjach, którzy byli w tym samym czasie członkami Małego Stadka. Jest godnym uwagi, że ani pokolenie Lewiego, ani nikt z rodziny Aarona nie jest tu załączony. To pokazuje, że członkowie Małego Stadka są przedstawieni przez szpiegów. Jak Mojżesz wysłał dwanaście szpiegów do przespiegowania figuralnej ziemi Chananejskiej, tak nasz Pan wysłał z dwunastu denominacji "nauczonych" Małego Stadka do przespiegowania sfery Prawdy i Ducha Prawdy. Niektórzy członkowie z każdej z dwunastu grup pozafiguralnych szpiegów, szpiegując przyszli do ruchu Prawdy, podczas gdy drudzy pozostali w swych odnośnych denominacjach, stając się nieprzyjaciółmi Prawdy.

(8) Zatrzymajmy się na chwilę i zastanówmy się nad sferą Prawdy i jej Duchem — czyli pozafiguralnym Chanaanem. To obejmuje Biblię i pewną wiedzę biblijną, a także jej Ducha we wszystkich rozgałęzieniach. W Teraż. Prawdzie w Nrze 34, w art. Lewici Wieku Ewangelii, str. 40-42, były pokazane główne formy takiej wiedzy, gdzie jest opisana praca Kaatów Wieku Ewangelii. Lecz Kaatyci Wieku Ewangelii nie przenikali tak głęboko w sprawy wiedzy biblijnej i Ducha jak dwanaście szpiegów parousyjnych, a to z kilku powodów; Kaatyci nie byli nowymi stworzeniami tak jak byli pozafiguralni szpiegowi; wiele szczegółów takiej wiedzy nie było na czasie aż w Parousji; pozafiguralni szpiegowi mogli zrozumieć takie szczegóły

Prawdy i jej Ducha, jakich niepoświęcony i cielesny człowiek nie może zrozumieć. W Nrze 34, tam gdzie jest podane o Kaatach Wieku Ewangelii, było wspomniane o niektórych osobach, że są Kaatami z Wieku Ewangelicznego, podczas gdy późniejsze światło wykazało, że nie byli oni Kaatami, lecz nowymi stworzeniami, niektórzy z nich usługiwali przed Parousją, a niektórzy podczas Parousji. Poniżej wspominamy między innymi o głównych członkach szpiegów z nowych stworzeń, których przez pomyłkę zaliczyliśmy do Kaatów z Wieku Ewangelicznego. Gdy mówimy o tym przedmiocie to chcemy jeszcze zaznaczyć, że chociaż Kaatyci Wieku Ewangelii dokonywali takich prac, jakie podchodziły pod tytuły dzieł naukowych w zakresie językowym, objaśniającym, historycznym i systematycznym w rzeczach Biblii, to jednak nie byli oni jedynymi osobami jakie pisały takie dzieła, ponieważ wodzowie utratników koron, jak również i niektórzy nie będący wodzami z pośród utratników zajmowali się pisaniem takich dzieł, jak: Chrysostom, Augustyn, Chemnitz, Kalwin, Socyniusz, Meno Simon, Jeremiasz Taylor, Aleksander Campbell itd. Oni bowiem pisali komentarze, a także dzieła apologetyczne (broniące prawd wiary chrześcijańskiej), doktrynalne i etyczne (moralne), jak również pisali na przedmioty historyczno-religijne. A nawet prawie wszyscy wodzowie Małego Stadka pracowali nad takimi dziełami, jak np.: Luter, Melancton, Tyndal, Ulfilas i Alfred Wielki dokonali tłumaczeń Biblii; dwaj pierwsi wydali jeszcze wiele objaśnień biblijnych, a także pisali dzieła apologetyczne, doktrynalne i etyczne. Dlatego nie należy mniemać, że tylko Kaatyci z Wieku Ewangelicznego wyłącznie pisali te różne dzieła, wchodzące w zakres biblijny. Co się tyczy większości tych przedmiotów wiedzy biblijnej, to kapłani dokonali najlepszej pracy ze wszystkich, jak np. nasz Pastor.

Parousja Najczynniejszym Okresem Szpiegowania.

(9) Że Parousja była czasem największych badań i najobfitszych rezultatów w sferze wiedzy biblijnej i Ducha biblijnego, to można zauważyć z egzaminacji produktów pióra, tak z tego jak i z poprzednich okresów. Nigdy nie było tak znamiennego czasu jak w Parousji, gdzie wielka liczba zdolnych nowych stworzeń pracowała w tych kierunkach myśli; nigdy nie było takiego czasu, w którym wytworzono tak wielką ilość dzieł w tych kierunkach; i nigdy nie było takiego czasu gdzie rezultaty takich badań były tak bogate i wyborne. Nowe stworzenia pracowały w każdej fazie czterech gałęzi wiedzy biblijnej — językowym, egzegetycznym, historycznym i systematycznym. Następnie podamy szczegóły tegóż: Najlepsze hebrajskie wydania Pisma św. zostały wyprodukowane w tym okresie. Najlepszym z nich jest hebrajski Stary Testament Ginsberga, a następnie hebrajski Stary Testament Kittela. Pierwszy jest specjalistą w wariacie (odmianie) wyrazów i zdań hebrajskich, a drugi w wariacie wyrazów i zdań starożytnych przekładów. Tak samo najlepsze recenzje greckiego Nowego Testamentu, jakie kiedykolwiek wydano, wyszły w Parousji. Możemy tu wymienić autorów pięciu recenzji: Westcott i Hort; Weiss, Souter, Nestle i Von Soden. Pierwsi dwaj (Westcott i Hort) pracowali 28 lat nad recenzją Nowego Testamentu, a Von Soden pracował 18 lat w tym dziale wiedzy biblijnej przy współudziale od pięćdziesięciu do stu specjalistów, w skutek czego wyprodukował on bez porównania największą recenzję Nowego Testamentu. Również Grzegorz i Ezra Abbott dokonali dobrej pracy w tym przedmiocie. (Od tłumacza: Recenzja znaczy, (a) rewizja tekstu starożytnego autora przez wydawcę; szczególnie krytyczna rewizja z zamiarem ustalenia akuratanego tekstu; (b) wynik takiej pracy; tekst tak ustalony.)

(10) W tym czasie odbywała się największa czynność w wydawaniu hebraj. i greckich leksykonowi) do Biblii, a wskutek czego zostały wydane wspaniale leksykony hebrajskie przez następujących autorów: Browna, Buhla, Daviesa, Siegfried- Stada i Koeniga; a także bardzo dobre leksykony do greckiego Nowego Testamentu wydali następujący autorzy: Thayer, Preuschen, Kremer i Abbott-Smith. W tym samym czasie słownik ilustrowany do greckiego Nowego Testamentu został przygotowany przez Moultona i Milligana i częściowo ukazał się. W Parousji również ukazały się wspaniale wydania gramatyk hebrajskich, jak np. różne wydania gramatyki Kautzscha, które zostały wydane ze starej i poprawionej gramatyki Gesetiusza, jak również wydania gramatyki Stada i Koeniga, a także różne wydania gramatyk greckich do Nowego Testamentu: Winera, Blassa, Moultona i Robertsona. W owym czasie Ginsberg przygotował swą Massora²⁾, które to dzieło jest również konkordancją czyli skorowidzem do hebrajskiego Starego Testamentu. A także rabin Mandelkern przygotował najlepszą konkordancję hebrajską któremu pomagała znaczna większość uczonych chrześcijańskich; dlatego jego dzieło jest uważane za produkt pracy chrześcijańskiej, ponieważ ono jest uzasadnione na dwóch konkordancjach hebrajskich wydanych przez dwóch żydowskich uczonych Fuersta i Davidsona, którzy przeszli na wiarę chrześcijańską, a których dzieło zostało poprawione w czasie Parousji przez uczonych chrześcijańskich. W tym samym czasie ukazała się konkordancja Hacha i Redpetha do Septuaginty³⁾, najlepsza ze wszystkich takich dzieł. Wtedy ukazały się również trzy najlepsze konkordancje do greckiego Nowego Testamentu, tj. Brudera, Moultona i Gedeona-Shmollera. W języku angielskim zostały wydane w tym czasie dwie konkordancje Younga i Stronga, a także ukazała się konkordancja Walkera. W Parousji wydano także najlepsze angielskie przekłady Pisma św., tzw. Przekład Poprawiony i Amerykański Przekład Poprawiony, a także przekłady Younga, Rotherhama, Moffatta itd. Wspaniałe przekłady Biblii ukazały się także i w innych językach. Z powyższego można zauważyć, że najlepsza i największa" liczba dzieł lingwistycznych (językowych) do Biblii ukazała się w Parousji, jako część pozafiguralnej pracy szpiegowskiej dla naszego Pana.

(11) To samo stosuje się do drugiej gałęzi wiedzy biblijnej, to jest egzegetyki⁴⁾, składającej się z trzech części: introdukcji⁵⁾, interpretacji⁶⁾ i harmonetyki⁷⁾. W dziale introdukcyjnym, który traktuje o kanonie, tekście, księgach i cyrkulacji Biblii, głównie z punktu historycznego tych części, są wielkie dzieła Greena i Buhla, traktujące o kanonie i tekście Starego Testamentu; Zahn, Charteris, Lightfoot, Sanday,

Abbott i Westcott pisali o kanonie Nowego Testamentu w częściach i w całości; Zahn i Westcott o księgach Nowego Testamentu, Weiss o kanonie, tekście, księgach i cyrkulacji Nowego Testamentu, Salmon o kanonie i księgach Nowego Testamentu, i Harmoti o kanonie, tekście, księgach i cyrkulacji całej Biblii. Powyższe dzieła są największymi dziełami za wszystkich prac introdukcyjnych czyli wstępnych. Pomijamy tu dzieła pisane przez wyższych krytyków jako nie należące do dzieł pozafiguralnych szpiegów, jak również ich dzieła wydane w innych gałęziach wiedzy biblijnej. W dziedzinie interpretacji, czyli objaśnienia jako drugiej części wiedzy egzegetycznej ukazały się w Parousji największe dzieła, będące produktami odnośnych szpiegów. W tym to czasie Keil i Delitzsh wydali komentarze do Starego Testamentu, których ostatnie wydanie jest najlepiej opracowanym dziełem w tym zakresie; a Weiss i jego współpracownicy wydali najlepsze komentarze do Nowego Testamentu.

Różni uczeni pracowali nad przygotowaniem komentarzy dla wykładowców biblijnych (które to dzieło ukazało się pod tytułem *The Expositors' Commentary*) podczas gdy Geikie sam napisał komentarz do całej Biblii. Większość tomów komentarza dla mówców (*The Speaker's Commentary*) została napisana w tym okresie. Komentarze do greckiego Nowego Testamentu, p. t. *The Expositor's Greek Testament* zostały napisane przez grono uczonych, gdy zaś Weiss sam napisał krótszy komentarz (*Weiss' Shorter Commentary*) do Nowego Testamentu. Dzieła te stanowiły dobrą pracę pozafiguralnych szpiegów. Następnie pozafiguralni szpiegowie przynieśli cenne informacje w zakresie interpretacyjnym, jak np.: Green napisał objaśnienia do księgi Genesis; Douglas, do Izajasza; Spurgeon, do Psalmów; Westcott, do Ewang. Jana, Żydów i do 1, 2 i 3 Listu Jana; Lightfoot, do Galatów, Filipensów, Kolosensów, Filemona, jak również objaśnienia do innych listów Ap. Pawła, które ukazały się w jego pośmiertnych niedokończonych dziełach; Ramsey dał objaśnienia do Galatów; Godel, do Ew. Jana, Rzymian i obu Koryntian; Luthardt, do Ew. Jana; Philipi, do Rzymian. W tym czasie Schaff dokonał przejrzania komentarza Langa do całej Biblii, który był przygotowany przez wielu uczonych niemieckich i przetłumaczony na język angielski, a który jest bardzo cennym dobytkiem z przespiegowania pozafiguralnego Chanaanu. Niektóre z dzieł powyżej wspomnianych zostały wyprodukowane przed rokiem 1874, lecz ich późniejsze przejrzania były dokonane w Parousji, dlatego zaliczamy je do dzieł pozafiguralnych szpiegów.

(12) Pozafiguralni szpiegowie dokonali dobrej pracy w harmonizacji czyli uzgodnieniu tekstu Pisma św., która to praca jest nazwana harmonetyką i jest trzecią częścią wiedzy egzegetycznej. Harmonetyka zawiera w sobie uzgodnienia historii Starego i Nowego Testamentu, równoległe cytaty biblijne i alfabetyczne spisy przedmiotów biblijnych. Little i Crockett wydali dobre dzieła o harmonizowaniu historii Starego Testamentu. Riddle, Broadus, Clark, Robertson, Stevens i Burton dokonali takiej samej pracy w zakresie historii Nowego Testamentu. Little wydał dzieło przeplatane zapiskami równoległych historii Starego Testamentu, a Pittinger takie same dzieło do Nowego Testamentu, podczas gdy Burton wydał dzieło o harmonijnych porównaniach Dzieł Apostolskich i Listów. Następnie Riddle, Kramer i Huck wydali harmonijne porównania 4ch Ewangelij w greckim. Wiele wydań Biblii ukazało się w Parousji, zawierających wielką ilość odnośników. Johns wydał Nowy Testament z odnośnikami, które były cytowane w całości i w którym Ewangelie ustawione w równo-

1. **Leksykon**, czyli słownik, podający nie tylko znaczenie, ale i pochodzenie wyrazów starożytnego języka.—Przyp. tłum.

2. **Massora** jest to nazwa dana zbiorowi przypisków i znaków nagromadzonych przez żydowskich uczonych (massoratyków), w celu zatrzymania tekstu hebrajskiego Starego Testamentu w czystości i w akuracym wymawianiu słów hebrajskich. Ci komentatorzy ustanowili reguły, którymi mieli się kierować ci, co zajmowali się przepisywaniem tekstu: wydali przytem opracowane statystyki wierszy, słów i liter; podali uwagi do poszczególnych form i do różniących się wyrazów itd. A najcenniejszą częścią ich pracy było wydanie systemu punktacji (samogłosek i akcentów), który to system zaczął już być wprowadzany w 17-ym stuleciu. Ginsberga Massora jest zatem najlepszym i podstawowym dziełem w tym zakresie.—Przyp. tłum.

3. **Septuaginta** jest to przekład grecki Starego Testamentu, dokonany przez 70 (raczej 72) uczonych żydowskich w Aleksandrii z rozkazu Ptolemeusza II, króla Grecji, na dwieście lat przed narodzeniem Chrystusa.—Przyp. tłum.

4. **Egzegetyka**, nauka wyłożenia, objaśnienie.

5. **Introdukcja**, wstępna część jakiego dzieła; w tym wypadku pisanie wstępów do Biblii.

6. **Interpretacja**, objaśnienie tekstu biblijnego.

7. **Harmonetyka**, zgodność tekstu biblijnego.

ległych kolumnach stanowiły równocześnie harmonię Ewangelii. Wydawcy Baxters (w Londynie) wydali podobne dzieło do całej Biblii, pod tytułem: *A Commentary Wholly Biblical*, lecz nie podali daty jego wydania; zdaje się że było wydane przed rokiem 1874, lecz nie jesteśmy tego pewni. Największym zbiorem odnośników lub równoległych ustępów biblijnych jest książka zatytułowana *Skarbiec Wiedzy Biblijnej* (*The Treasury of Scriptural Knowledge*), który zawiera w sobie 5:00,000 równoległych cytatów. Dzieło to jest kompilacją, wielu kolekcji ustępów biblijnych poprzepłatanych wieloma notatkami. Oprócz powyższych ukazało się w tym samym czasie kilka bardzo dobrych spisów przedmiotów biblijnych, z których najlepiej opracowanymi jest spis Butlera i spis Monsera, któremu pomagało jedenastu zdolnych uczonych znawców Pisma św. Prawie wszystkie większe Biblie angielskie posiadają, przy końcu pomoce nauczycielskie, spisy przedmiotów i konkordancje opracowane na mniejszą skalę. Dwa towarzystwa biblijne, jedno pod nazwą *The American Tract Society*, a drugie *Thomas Nelson* wydały nadzwyczaj opracowane spisy do swych Biblii. Tym to więc sposobem pozafiguralni szpiegzy przynieśli z badania pozafiguralnego Chanaanu wiele harmonizującej i wielce pożytecznej wiedzy biblijnej, jak i jej Ducha.

Historyczne Dzieła Pozafiguralnych Szpiegów.

(13) Trzecią główną gałęzią wiedzy biblijnej są dzieła historyczne, w której bardzo ożywioną czynność brali w badaniu pozafiguralni szpiegzy podczas Parousji. W pierwszej części tej gałęzi wiedzy zawiera się historia i biografia biblijna i historia i biografia kościelna (historię i biografie kościelną zaliczamy do wiedzy biblijnej, ponieważ w głównych zarysach podają one pozafigury z większości historii i biografii biblijnej). W historii biblijnej przodują tacy pisarze jak: Kurtz, Edersheim, Blaikie, Ramsey, Smith, Schuerer itd., którzy ze swoich badań pozafiguralnego Chanaanu wynieśli wiele cennej wiedzy. Pod głównym nadzorem redaktorskim J. S. Exella wyszła z druku biografia biblijna pod tytułem: *„Mężowie Biblii (Men of the Bible)”,* składająca się z 17 tomów, ułożona przez zdolnych autorów i zawierająca wiele pożytecznych wiadomości. Szczególnie w biografii (życiorysach) Nowego Testamentu poczynili pozafig. szpiegzy cudowne odkrycia. Co najmniej 150 żywotów Chrystusa ukazało się podczas Parousji, a pomiędzy ich główniejszych pisarzy wchodzi następujące osoby: Weiss, Edersheim, Farrar, Geikie, Andrews, Smith i Salmond. Żywoty św. Pawła zostały w tym czasie napisane przez następujących pisarzy: Conybeare i Howson, Farrar, Ramsey, Levin, Pfeleiderer i Smith. Dobry Żywot Św. Jana Ewangelisty napisał McDonald. Raynoldowie zaś napisali dobry Żywot Jana Chrzciciela. Shaff i Farrar dali doskonale opisy znakomych osób Nowego Testamentu, a Ramsey, Lechler i Weizsaecker opisy o głównych aktorach i wydarzeniach z Dziejów Apostolskich. W historii kościelnej wiele dobrego materiału wykryli pozafiguralni szpiegzy, z których główniejszymi są: Kurtz, Moeller, Hase, Geyer, Hurst, Trench, Ayer, Sheldon, Newman, Dwyer, Fisher, Lea, Nippold, Schaff (ojciec i syn), oraz książki wychodzące w seriach pisane na różne epoki historii Kościoła przez Kruegera, Fultona, Briggsa i Salmona, a także Creightona. Podobnie w biografii Kościoła wiele cennej informacji zdobyto o różnych sługach Bożych. Tu nadmienimy tylko niektórych autorów, którzy podali życiorysy członków gwiazdnych, i tak: McCabe dał życiorys Abelarda; Hausrath, Arnolda z Brześcia; Emerton, Marsiliusza; Lechler, Wycliffa; Dawid Shaff. Husa; Miller, Wessela; Vilari. Savonaroli; Koestlin; Lutra; Jackson, Zwinglego; Vedder,

Hubmaiera; Willis, Severtusa; Rolland, Kranmera; Dexter, Browne'a; Penney, Foxa; Curnock, Wesleya; White, Millera. Oprócz tego inne bardzo dobre biografie ukazały się w tym czasie.

(14) Drugą częścią historycznej wiedzy biblijnej jest chronologia. Z powodu iż była poprawna chronologia w rękach ludu Bożego podczas ruchu Millera, to znaczy przed Parousją, dlatego jedyny użytek jaki pozafiguralny Mojżesz mógł uczynić z pozafiguralnych szpiegów odnośnie chronologii, to pobudzić ich by starały się odnaleźć świadectwa na stosowne i mające z nią łączność, rzeczy. Różne takie świadectwa zostały wyprowadzone na światło dzienne przez szpiegów, którzy byli w Prawdzie, jak np. brata Russella i pięciu braci, którzy stanowili pozaobrazowego Gabriela z dziewiątego rozdziału Daniela. Oprócz nich byli jeszcze inni, którzy chociaż nie byli w Prawdzie, pisali jednak na ten przedmiot, a mianowicie: Piazza Smyth, Rawlinson, Beecher, Hippisley i inni. Archeologia jest trzecią częścią historycznej wiedzy biblijnej. O wiele owocniejsze i pożyteczniejsze były archeologiczne odkrycia szpiegów pozafiguralnych, którzy wyprowadzili na światło dzienne wiele antyków biblijnych i kościelnych, odsłaniających biblijne kraje, zwyczaje, warunki, zatrudnienia, handel i urządzenia socjalne, religijne, cywilne i polityczne. Bardzo wiele z tych informacji otrzymano z wykopalisk jakie były dokonywane w tych miejscach, gdzie były zagrzebane miasta i miasteczka. Głównymi pracownikami w archeologii biblijnej podczas Parousji byli następujący: Lenormant, Naville, Maspero, Schrader, (George) Smith, Sayce, Petrie, Deissmann, Hommel, Pinches, Cobern, Cheetham, Smith, Stubbs, Plumptre, Wace, Schaff, Besant, Riehm, Van Lennep, Barton, Hilprecht, Clay, Nowak, Benzenger, Bisseli, Keil, Kyle, Ramsey, Jeremias, Edersheim, Conder, Harper i wiele innych. Czwartą częścią historycznej wiedzy biblijnej jest geografia krajów biblijnych i chrześcijańskich która była pilnie przespiewowana przez pozafiguralnych szpiegów, z których głównymi byli następujący: Conder, Ramsey, Bliss, Dawson, Stewart, Hoskins, Merrill, Trumbell, Thompson, Bovet, Schumacher, McAllister i wielu innych, którzy pracowali głównie w Palestynie. Niektórzy z wymienionych w dziale archeologicznym, również dokonali dobrej pracy geograficznej w innych krajach biblijnych, chociaż nie w Palestynie. Z powyższego można zauważyć, że pozafiguralni szpiegzy dokonali obszernych badań nad historią Biblii i Kościoła, używając tu słowa historia w najszerszym jego znaczeniu, tj. włączając w to słowo wydarzenia, instytucje, ruchy, osoby, chronologię, zabytki starożytne, oraz geografie biblijną i krajów Chrześcijaństwa.

(15) Czwarta gałąź sfery Prawdy i jej Ducha, w której dokonywali poszukiwań pozafiguralni szpiegzy, jest systematyczna wiedza Biblii i jej Ducha, składająca się z następujących działów; apologetyka (nauka bronięcia prawdy wiary chrześcijańskiej), dogmatyka (doktryny) i etyka (moralność). Był czas na specjalne czynności apologetyczne z powodu ataków dokonywanych na sferę Prawdy i jej Ducha ze strony — ateistów, agnostyków, materialistów, panteistów, deistów, ewolucjonistów, wyższych krytyków i odszczepieńców. Apologetami, czyli pisarzami broniącymi wiary chrześcijańskiej, byli następujący: Bruce, Dean, Harrison, Luthardt, Fisher, Rishell, Shield, Redford i wielu innych pisarzy, którzy zbadali pole apologetyczne i przynieśli bardzo wiele dobrych argumentów na obronę sfery Prawdy i jej Ducha, pobijając nimi teorie przeciwników Biblii. Tacy apologetyci jak Dawson, O'Neil, Calderwood Maccoll, Hall, Wright, De Pressense, McCosh, Romaines, Bateson, Mendel itd. bronili Biblii odnośnie

stworzenia w przeciwności do ewolucji, a do swoich badań odnośnych przedmiotów przygotowali wiele cennych argumentów. Tacy apologety, jak Green, Bartlett, Bissel, Cook, McGarvey, Reich, Finn, Robertson, Orr, Cave, Douglas, Sayce, Rawlinson i 14stu autorów książki Prawo Mojżesza (The Law of Moses), do których wchodzi poprzednio wymienieni tj. Wiener, Moeller, Koenig, Zahn, Sanday i Westcott jak i wielu innych wydożyło na jaw wiele dobrych myśli w pobijaniu wyższego krytycyzmu.

(16) W zakresie dogmatyki tylko ci z pozafiguralnych szpiegów dokonali dobrej pracy, którzy, pozostając w danej denominacji, bronili swej denominacyjnej szafarskiej doktryny. Lecz wysiłki ich skierowane na inne przedmioty doktrynalne były zwykle błędne. Głównymi przedstawicielami takich szpiegów są następujący: Philipi, Hodge, Miley, Pope, Shedd, Strong, Edersheim, Riehm, Koenig, Weiss, Pfeleiderer i Oehler; dwaj ostatni pisali o teologii biblijnej, pod tytułem Analiza Myśli Biblijnych, a Weiss, Koenig, Zahn i Westcott, często wspomniani powyżej, pisali tak o doktrynach jak i na wiele innych przedmiotów biblijnych i byli prawdopodobnie najbardziej owocnymi szpiegami pozafiguralnymi, nie będącymi w Prawdzie. W etyce chrześcijańskiej były dokonywane wielkie czynności w Parousji, podczas której tacy etycy jak np.: Martinsen, Janet, Porter, Harless, Weidener, Smyth, Henderson, Peabody i wielu innych dokonało dobrej pracy. Apologetycy i etycy jako szpiedzy pozafiguralni z Kościoła nominalnego używali daleko więcej prawdy a mniej błędu, aniżeli szpiedzy doktrynami. Pomiędzy wielką liczbą współpracowników, przyczyniających się do wydania słowników i encyklopedyj biblijnych i teologicznych wyprodukowanych w czasie Parousji, było wielu członków pozafiguralnych szpiegów, faktycznie były ich setki, którzy pisali na różne przedmioty do tych dzieł, to jest prawie na każdą gałąź sfery Prawdy i jej Ducha. Lecz największym i najbardziej owocnym członkiem z pomiędzy tych szpiegów był ów sługa, który dostarczył nadzwyczaj wybornych rzeczy prawie na każdą gałąź sfery Prawdy i jej Ducha. On przewyższał ich wszystkich w wynajdywaniach interpretacyjnych, chronologicznych, apologetycznych, doktrynalnych i etycznych. Chociaż nie znał greckiego ani hebrajskiego, jednak jego określenie niektórych wyrazów z tych języków były lepsze, aniżeli największych leksykografów. Bardzo dobrze określił takie wyrazy jak np.: Jahweh, elohim, adon, shaphat, mishpat, ruach, nephesh, pneuma, psuehe, anastasis, krisis, krima, gennao, parousia, epiphania, apokalupsis i t. d. Również dobre były jego sprostowania złych tłumaczeń. Faktycznie wszyscy bracia znajdujący się w Prawdzie, którzy byli z pomiędzy "nauczonych w Piśmie" z Mat. 13:52, byli częściami pozafiguralnego Kaleba przy zdawaniu raportu. W krótkości zostało określone w paragrafach 8-16 w jaki sposób pozaobrazowi szpiedzy dokonali badań pozafiguralnego Chanaanu.

Szpiedzy z Pośród Rzymskiego Kościoła

(17) W wykazywaniu powyższej pracy pozafiguralnych szpiegów, czyniliśmy to z punktu zapatrywania na różne gałęzie wiedzy należącej do sfery Prawdy i jej Ducha. Nie czyniliśmy tego z punktu zapatrywania na denominacje, do których pozaobrazowi szpiedzy należeli, tj. wskazaliśmy na głównych szpiegów, którzy dokonali pracy w odnośnych gałęziach wiedzy chrześcijańskiej, bez względu na ich przynależności denominacyjne. Lecz tu należy rozumieć, że zdolniejsi z pośród nowych stworzeń, które zatrzymały swoje korony w każdej denominacji, uczestniczyli w tej pracy, tak, jak na to wskazuje 4 Moj. 13:4-15. Oprócz czterech specjalnych członków

Kościoła rzymsko-katolickiego i jednego Kwakra, nazwiskiem Penney, nie wspominaliśmy nazwisk żadnego z przedstawicieli Kościoła rzymsko i grecko katolickiego, ani żadnego z sekt fanatycznych. Wszakże to nie znaczy, że członkowie tych kościołów nie uczestniczyli w pisaniu takich dzieł, lecz że w większości wypadków nie odznaczali się tak znamienitym wyborem myśli, jak ci, którzy byli podani powyżej. Najlepsza praca wykonana w tym kierunku przez zwolenników rzymskiego kościoła została dokonana we Francji, szczególnie gdy się bierze pod uwagę wielką encyklopedię teologiczną, wydaną w języku francuskim. Szczególnie (następujące części tej encyklopedii należą do naszego przedmiotu: Słownik Biblijny (4 tomy), Słownik grecki, hebrajski i innych języków biblijnych (4 tomy), Słowniki do historii Biblii i Kościoła, w najszerszym znaczeniu tego słowa (48 tomów), Słowniki do systematycznej teologii (27 tomów). Oprócz powyższych jest jeszcze 85 innych tomów, które należą do tego ogromnego dzieła, składającego się ze 168 tomów, z których każdy ma przeszło 1000 stronic druku, stronic zaś rozmiaru in quarto (23x30 cm.). Większość materiału w wymienionych 83 tomach jest dobrą pracą szpiegową. Niektórzy z niemieckich członków Kościoła rzymskiego dali również dobrą pracę szpiegową, szczególnie w dziale encyklopedycznym apologetycznym i archeologicznym. Szpiedzy z kościoła grecko katolickiego dali najmniej pracy szpiegowskiej ze wszystkich denominacyjnych szpiegów, chociaż niektórzy, jak np. Byrennios, dali dobrą pracę. Szpiedzy z kościołów luterńskiego, kalwińskiego i episkopalnego, według porządku wymienionego, dali jak najlepsze prace w tym zakresie, z wyjątkiem pracy pozafiguralnego Kaleba, która jest najlepszą ze wszystkich prac, nie z punktu zapatrywania na uczoność, lecz ze względu Prawdy i jej Ducha.

(18) Po przedstawieniu ogólnych wyjaśnień z wierszów 4-17. teraz przystępujemy do wyjaśnienia pozostałej części tego rozdziału. Zmiana imienia (w. 17) z Ozeasza (wyzwolenie) na Jozue (które znaczy: Jehowa jest zbawieniem, lub zbawia), przedstawia, że Jozue, z figury przedstawiającej szpiegów Małego Stadka z Kośc. luteran., został przeniesiony na figurę przedstawiającą naszego Pana. Nasz Pan był tym, który wysłał pozafiguralnych szpiegów (a posyłając je Mojżesz, w. 3 8); i On to przez Słowo Boże, Ducha i opatrność Boską pobudził ich do odnośnego badania (szpiegowania). Pan im polecił by przewyciężyli wszystkie przeszkody, jakie obecne królestwo (góra, w. 18, niedaleko na północ od Kades Barne, 5 Moj. 1:24) pod władzą szatana stawia im na drodze do wejścia do Prawdy i jej Ducha przez dokładne badanie. Wyrażenie "ku południowi" (w. 18 i 23 jest błędne, ponieważ hebrajski wyraz Negeb znaczy kraj południowy i taka nazwę nadano południowej części Chanaanu. Położenie góry na północ od Kades Barne, jak również ich wejście z południa wspomniane w wier. 22. a także kierunek ich podróży podanej w wier. 21. dowodzą, że szli z południa na północ i dlatego wyrażenie "idźcie w stronę ku południowi" jest błędne. Wejście do Chanaanu od strony południowej znaczyłoby, że w Chrześcijaństwie najbliższym pogładowi pozafiguralnych szpiegów, należących do nominalnych kościołów, odbywało się badanie sfery Prawdy i jej Ducha odnośnie przekleństwa w Chrześcijaństwie, które w pozafigurze oznaczałoby różne gałęzie badania. Oni mieli zbadać sferę Prawdy i jej Ducha, by dowiedzieć się czym one są (oglądajcie ziemię, itd. w. 19). Mieli zbadać zło, jakie wypływa z grzechu, błędu, samolubstwa i które niepokoi serca i umysły Indu Bożego (i lud, który mieszka w niej). Mieli szczególnie zauważyć czy zło, jakie zagnieździło się w naturalnym

sercu i umyśle jest mocne czy słabe, czy jest go mało czy wiele (czy mocny... czy wiele) i zdać z tego raport.

(19) Pan im również polecił by zbadali sferę Prawdy jej Ducha z punktu jej duchowych zalet (czy ziemia dobra czy zła, w. 20), a o której dowiedzieli się że była dobra. On im również polecił do zbadania fortec złego (co są za miasta; 2 Kor. 10: 4, 5) i mieli także zauważyć czy fortece zła były słabe (mieszkają w namiotach), czy mocne (czy w obronnych miejscach). Mieli badać sferę Prawdy i jej Ducha z tym zamiarem by dowiedzieć się czy jest żyzna czy pusta (urodzajna czy nieplodna, w. 21)

odnośnie do wyrabiania owoców Ducha, jak również czy miała w sobie wielkich ludzi za swoich wodzów (czy są w niej drzewa — które reprezentują wielkich ludzi z pośród ludu Bożego lub świata). Nasz Pan zachęcał pozafiguralnych szpiegów do odwagi w razie gdyby im zagrażało niebezpieczeństwo z powodu ich czynności szpiegowskich. On im również polecił by przynieśli owoce rozwinięte w sferze Prawdy i jej Duchu. Co to znaczy, zostanie wykazane przy objaśnieniu wiersza 26. Czas rozpoczęcia wysyłania pozafiguralnych szpiegów przypadał na początek zęcia (a było to w ten czas gdy się wina dostawały). Tę pozafigurę zbudowaliśmy po części z tego faktu, że 40-letnie okresy 29-69 i 1874-1914 są przedstawione z punktu różnych figur, tj. żniwa, połowu (Mat. 13:24-30, 37-43, 47-50) zbioru dojrzałych winogron (Pieśni Sal. 2:13; 7:12; Izaj. 24:13; 5 Moj. 24:19-21) itd. A także zbudowana i z tego faktu, że to wydarzyło się natychmiast po chrzcie naszego Pana (październik rok 29), gdy On jako pierwszy członek Kaleba ze Żniwa Żydowskiego, a później jako Jozue z owego okresu widział duchowe rzeczy (Mat. 3:16), i ze względu na fakt, iż w październiku 1874 nasz Pastor rozpoczął szpiegowanie pierwszych prawd Żniwa Ewangelicznego, tj. niewidzialność wtórego przyjscia naszego Pana. Te punkty dowodzą, że nasze poglądy co do rozpoczęcia pozafiguralnego szpiegowania są prawdziwe.

Dokładne Badania Szpiegów

(20) Przy wykonywaniu tego rozkazu naszego Pana, szpiegdy Parousyjni badali każdą fazę sfery Prawdy, jaka była wtedy na czasie i jej Ducha, na podobieństwo przeszukiwań przez szpiegów figuralnych całego Chanaanu, a mianowicie od miejsca najdalej wysuniętego na południe, które graniczyło z puszcza Syn (w hebr. Zin znaczy cień, stan przekleństwa w chrześcijaństwie) aż do miejsca gdzie jego część najdalej wysunięta na północ graniczyła przy Rochob (w hebr. Rechob znaczy szerokość, wyobr. poganizm), któredy chodzą do Emat, raczej przy wejściu w dolinę górską czyli wąwóz, biegnący od morze Śródziemnego do Emat. (Emat w hebr. Hamat znaczy forteca, wyobraża niedowiarstwo Parousyjne, w. 21). Jak starannego pozafiguralnego przeszukiwania dokonali ci szpiegdy, można to widzieć po części z opisu podanego w paragrafach 8-17. Nie było jednego zakątka w sferze Prawdy d jej Duchu, jakie były wtedy na czasie, by nie był zbadany we wszystkich szczegółach. Ich badania obejmowały przedmioty od przekleństwa w Chrześcijaństwie aż do przekleństwa w poganiźmie i niedowiarstwie, oraz to wszystko, co leżało poza nimi, tj. Prawdę i jej Ducha, a również usadowienie się zła, łącznie z przymierzem (Hebron znaczy przyjaźń, w. 23) pomiędzy diabłem (Ahiman, brat podarunku — Szatan jako Lucyfer był bratem Logosa, którego Bóg nam dał jako naszego Zbawcę, największy Podarunek z podarunków), światem (Sesai, obleczony w biel lub białawy — świat czyni starania by uchodzić za sprawiedliwego; samo-usprawiedliwianie się jest głównym upadkiem

w świecie, w jego zwodniczych apelach do ludu Bożego) i ciałem (Talmai pokrajany w bruzdy — ciało jest wielce pokrajane pługiem skażenia). Bardzo wiele zbadano szczególnie w kierunku egzegetycznym, historycznym, doktrynalnym i etycznym, względem diabła, ciała i świata, tak pojedynczo, jako też w ich niecnym przymierzu. To przymierze zostało uformowane podczas “świata, który był” (w przedpotopowym porządku rzeczy), który był zupełnym okresem (siedem lat), zanim “obecny zły świat” (Egipt, forteca) został zbudowany jako szatańskie królestwo (Soan, w hebr. Zoan, skład towarów, gdzie towary wszelkiego zła są do nabycia). Tych trzech olbrzymów — diabeł, świat i ciało; tak z osobna jak i w przymierzu — są dziećmi zła (Enak, olbrzym) i myśmy dowiedzieli się, iż rzeczywiście są takimi.

(21) Szpiegdy w swoim szpiegowaniu posunęli się do studiowania prawdy o nowej woli, nowym stworzeniu (potoku Eschol, kiść lub grono, wiersz 24; 5 Moj. 1:24, 25), a studiując o tym przedmiocie (szpiegując urzneli tam), zgromadzili wielką ilość prawd o łaskach (gałąz z gronem jagód winnych, Jan 15:2, 4, 5, 8). Była to niewątpliwie najlepsza praca szpiegowska dokonana na ten przedmiot. Tutaj tacy pracownicy jak leksykografowie, wytwórcy skorowidzów, tłumacze, objaśniacze, układacze spisów, historycy biblijni, dogmatycy, a szczególnie etycy dokonali wiele dobrego szpiegowania. Szczególnie br. Russell i niektórzy pielgrzymi pracowali owocnie w zakresie etycznym. Oni, to jest część szpiegów w Prawdzie i część szpiegów nominalnego kościoła, zarządzali (nieśli ją) ich odnośną pracą przy pomocy Biblii (na drażku). Ta kolekcja łask składa się z wyższych i niższych pierwszorzędných, drugorzędnych i trzeciorzędnych łask, szczególnie ze składników miłości dobroczynnej: radości, pokoju, długiego znośnienia, łagodności, dobroci, wiary, cichości i samo kontroli, jak opisane w Liście do Galatów 5:22, 23, a w dodatku składa się z łask nie należących do miłości dobroczynnej: cierpliwości, powściągliwości, pobożności i braterskiej miłości, jak podane w 2 Liście Piotra 1:5-7. Pozafiguralni szpiegdy opisali, iż te łaski znajdują się szczególnie w Bogu, Chrystusie i nowych stworzeniach, chociaż ich ślady znajdują się i w naturalnym człowieku. Oni również zbadali i szczegółowo określili owoce Chrystusowego dzieła odkupienia (granatowe jabłka; 2 Moj. 39:24, 25; Pieśni Sal. 4:3, 13; 6:7, 11; 7:12; 8:2), które są nauka, usprawiedliwienie, poświęcenie i wyzwolenie dla czterech wybranych klas, restytucja dla upadłej ludzkości i powrót do doskonałości dla pokutujących upadłych aniołów, wieczne zniszczenie wszelkiego zła i wieczne ustanowienie sprawiedliwości i miłości po całym świecie. Oni również zbadali i opisali radość wszystkich klas zbawionych (figi, których słodycz tak jak miodu wyobraża tę radość — szczególnie radość z widoku zmartwychwstania, uwielbienia i restytucji). Te rzeczy zostały przyniesione szczególnie przez szpiegów Prawdy, jako najważniejsze osiągnięcia z ich pracy szpiegowskiej w sferze Prawdy i jej Duchu. Zauważmy powtórzenie tych rzeczy o Eschol i gronie winnym (w. 25), jako stwierdzenie faktu o górującej ważności łask. Jednak daje się słyszeć, że niektórzy ganią wyrabianie charakteru jako rzecz złą!

(22) Po przespiegowaniu różnych części z całej sfery Prawdy i jej Ducha, na ile były na czasie podczas Parousji, szpiegdy powrócili przy końcu czterdziestu lat (po wyjściu czterdziestu dni, w. 26) od pracy szpiegowskiej, która obejmowała okres ad 1874 do 1914 tj. Parousję. Nasuwa się pytanie, jak wiemy, że szpiegowanie ustało w roku 1914? Nie tylko że był wtedy koniec Parousji, jak liczne pisma biblijne i fakty tego dowodzą, na co daliśmy 56 do-

wodów, że spłodzenie z Ducha ustało w 1914, a pieczętowanie w 1916 (zob. art. o Żęciu w T. P. 1927, 74 lub 1923, 34), ale i wojna światowa oderwała uwagę i położyła chwilowy koniec dalszym i nowym badaniom w sferze Prawdy i jej Ducha. Bo niech tylko ustanie badanie literatury teologicznej, a wnet kilkuletni brak takiego badania można będzie zauważyć. Jak mogły główne kraje Europy rozdarć wojną, jak Niemcy, Francja i Anglia, gdzie szpiegowanie było dokonywane, pozwolić sobie, by ich uczeni mieli czas wolny i swobodny na taką pracę? Uczeni, szczególnie ci w Niemczech i Francji, zostali pobrani do armii aż do wieku 72 lat, jak np. Gregory z Berlina, jeden z najzdolniejszych krytyków tekstu Nowego Testamentu, został zabity gdy stał na warcie w forticy. Większość amerykańskich uczonych teologów, po wybuchu wojny, miała podobnie swoją uwagę oderwaną od dalszego badania, a to oderwanie powiększyło się gdy Ameryka skłaniała się, a w końcu przystąpiła do wojny. Bardzo mało takich dzieł można było wydawać drukiem z powodu braku drukarzy. Tym więc sposobem wielka czynność szpiegowania i raportowania, jaka znamionowała okres 40-letni, 1874-1914, ustała wkrótce po wybuchu wojny w Europie.

(23) Ani nie należy rozumieć, że zdawanie raportu nie odbywało się w pozafigurze aż po październik 1914, ponieważ fakty pobijają taką myśl, bo wszystkie dzieła jakie były wymienione w paragrafach 8-17 albo wyszły w pierwszych wydaniach, albo otrzymały ważne przejrzenie i dodatki, albo zostały przepisane i wyszły w nowych wydaniach w czasie Parousji. Chcemy tu jeszcze powtórzyć uwagę: że dzieła tu wspomniane są tylko ułamkiem, najważniejszym ułamkiem produktów, jakie wyszły z pod pióra szpiegów w owym okresie. Np. wszystkie pisma naszego Pastora ukazały się przed październ. 1914, oprócz artykułów we Watch Tower (Strażnicy) i kazań, które po większej części nie były nowymi prawdami, lecz powtórzeniami i przedrukami, a te, które zawierały w sobie nowe myśli były podstawami do prawd epifanicznych i z tego powodu były to prawdy epifaniczne, a nie parousyjne, jak np.: o Eliaszu i Elizeuszu, o objawieniu członków Wielkiego Grona, itd. Lecz co fakty tej sprawy dowodzą odnośnie czasu zdawania raportu przez pozafiguralnych szpiegów? One dowodzą, że to zdawanie raportu było dokonywane przez dawanie wykładów i publikacji, ukazujących się od czasu do czasu przez ten cały okres. Innymi słowy, zdawanie raportu odbywało się przez cały ciąg tych czterdziestu lat, tak jak równoległe zdawanie raportu w Żniwie Żydowskim odbywało się od czasu do czasu podczas owych czterdziestu lat. Widzieliśmy już równoległy fenomen w pozafigurze Goliatowego wzywania do walki w czasie Parousji, w którym pozafiguralny Dawid po bił go przez całą Parousję, podczas gdy figura, przez umieszczenie walki na koniec czterdziestu dni, wskazuje na granicę, kiedy ostatni zarys pozafig. ataku miał być wykonany. Wedle tego należy rozumieć, że zdawanie raportu przez pozafiguralnych szpiegów odbywało się w różnych częściach przy końcu Parousji.

Raport Szpiegów.

(24) Szpiedzy pozafiguralni zdawali raport przed Jezusem (Mojżeszem w. 27; 5 Moj. 1:25), przed Kapłaństwem (Aaronem) i przed resztą ludu Bożego, tak w nominalnym jak i poza nominalnym Kościołem (i wszystkim zgromadzeniem synów Izraelskich). Czynie to przez odpowiednie wykłady przed różną liczbą słuchaczy i przez publikacje książek, broszur, pism periodycznych, ulotek, gazet itd. To było czynione w pierwszej części Tysiąclecia (Faran), które rozpoczęło się z Parousja i w obecności przystępu do

poświęcenia (Kades). Tym Masom oni przedstawili w powyższych formach dowody swoich odkryć (i dali im... sprawę). Ich wykłady i pisma napewno zawierały odpowiedzi na pytania zawarte figuralnie w wierszach 19-21. Oni szczególnie wyjaśnili im o owocach Ducha, ich gatunkach, częściach i pokrewieństwie, o owocach Chrystusowego dzieła odkupienia i radościach ludu Bożego ze względu na ich dziedzictwo (ukazawszy im owoc). Powtórzenie oświadczenia ("a powiadali im", w. 28; w angielskim to zdanie brzmi: "a powiadali mu", tj. Mojżeszowi) podczas ich zdawania raportu przed Mojżeszem daje myśl, że on ich wysłał i że zdawali raport przed nim, co w pozafigurze wyobraża, iż Jezus wysłał pozafiguralnych szpiegów, oraz że oni szczególnie przed Nim zdawali raport. Udzielanie tych wykładów i wydawanie tych produktów pióra było tym oznajmianiem Panu o ich wykonaniu Jego rozkazu (przyszliśmy do ziemi, do którejś nas był wysłał). To co oni czynili w swoich badaniach dobitnie dowodzi, że sfera Prawdy i jej Duch dawały bogatą obfitość duchownego pożywienia (która wprawdzie opływa mlekiem) i bogatą obfitość radości tak na czas obecny jak i przyszły (i miodem; dobra jest ziemia, którą nam daje Pan Bóg nasz; w. 28; 5 Moj. 1:25). W tych wykładach i pismach oni wykazali przed zdziwionym wzrokiem wszystkich wyznających chrześcijan cudowne owoce Ducha, owoce - Chrystusowego dzieła odkupienia i słodką nadzieję dla Kościoła i świata (a oto ten jest owoc jej.)

(25) Wobec tego że wiersze 27 i 28 i 5 Moj. 1:25 zawierają w sobie figuralny raport o ziemi, a wiersze 29 i 30 figuralny raport o jej mieszkańcach i miastach, to nie zapominajmy o tym, że raport podany w tych wierszach (27-30) był najzupełniej prawdziwym. Dopiero później gdy Kaleb starał się zechęcić lud, by powstał i posiadał ziemię, że dziesięciu ze szpiegów zaczęło ją błędnie i zelżywie przedstawiać. Pozafiguralny raport z powyższych wierszy był również prawdziwy, a błędne i zelżywe ganienie ziemi i mieszkańców przyszło dopiero po ukończeniu zdawania raportu przez dwunastu szpiegów. Teraz postaramy się podać szczegółły przedstawione w wier. 29 i 30. Gdy przypomnimy sobie, że narody Chanaanu reprezentują różne rodzaje zła jakie usadowiło się w upadłym cielesnym umyśle, wtedy jesteśmy przygotowani do lepszego wyrozumienia pozafigur tych dwóch wierszy. Zło we wszystkich szczegółach jest silne (mocny jest lud, który mieszka w onej ziemi, w. 29). I rzeczywiście, że jest silne; bo kto w walkach Ducha przeciwko temu złu, nie dowiedział się, że jest silne i że tylko przez post (samozaparcie) i modlitwę można je pokonać? Twierdze tego zła (miasta), szczególnie mocniejsze z nich są silnie ufortyfikowane przez odpowiednie instytucje, zwyczaje, nałogi itd. (obronne są i bardzo wielkie). Ta część tego raportu jest prawdziwa. Ale co pogarsza sprawę to właśnie ta część, która podaje, że diabeł, świat i ciało (syny Enakowe tameśmy widzieli) są tam obecne i gotowe toczyć walkę przeciwko wysiłkom nowego stworzenia, pragnącego podbić zło, szczególnie silniejsze i dobrze ufortyfikowane.

(26) Grzech we wielu jego formach, takich jak bałwochwalstwo, brak wiary w Boga, niewierność, nieposłuszeństwo, nienawiść, wszeteczeństwo, kradzież, krzywoprzysięstwo, łakomstwo itd. (Amalekici, mieszkańcy doliny, w. 30), jest gotów dać nam opór przy naszym wejściu do sfery Prawdy i jej Ducha (mieszka w ziemi na południe). Samolubstwo rządzące we formach działających na siebie (Hetejczyk, bojaźń), jak np. miłość dobrej opinii o sobie i drugich, miłość wygod. życia, samoobrony, bezpieczeństwa, ukrywania rzeczy niekorzystnych, zysku, zatrzymania, pokarmu, napoju itd.; i samolubstwo we formach działających na świat (Jebuzejczyk, deptany), jak np. miłość do

przeciwnej płci, małżonka, małżonki, dzieci, rodziców, przyjaciół, domu, kraju rodzinnego, która sprzeciwia się osiągnięciu wysokości (mieszka na górach) charakteru chrześcijańskiego. Tak samo czyni to błąd Amorejczyk, góral) we wielu formach jak widzimy to w poganiźmie, niedowiarstwie, mahometanizmie, judaizmie i kościelnictwie. Także światowość (chananejczyk, kupiec), duch tego świata, stara się przez wolę drugich kontrolować wolę naszą, stara się nagiąć nas do swego poziomu, która jest buntem przeciwko Bogu (mieszka nad morzem), lub nawet niższym, jak bunt przeciwko Bogu, tj. krańcową apostazją (nad brzegiem Jordanu — który od jeziora Merom obniża się stopniowo, dochodząc poniżej poziomu morza). Szpiedzy w swoim raporcie dobrze opisali grzech we wielu jego formach, samolubstwo we wielorakich dwu formach, błąd w jego różnych formach i światowość w rozmaitych formach. Możemy być pewni iż złożyli prawdziwy raport, gdy podawali, że walka chrześcijanina jest przeciw tym mieszkańcom, którzy usadawiają się w naszych cielesnych sercach i umysłach i muszą być stamtąd usunięci przez nowe stworzenie w jego ciągłym powiększaniu sfery Prawdy i jej Ducha w naszych umysłach.

(27) Maluczkie Stadko, (które odtąd jest przedstawione przez Kaleba, będącego z pokolenia Judy, a który przed wypadkami z wierszu 31 wyobrażał szpiegów z Kościoła Prezbiteriańskiego podczas zdawania powyżej opisanego raportu), po zauważeniu mniej więcej niezadowolonego okazanego przeciwko naszemu Panu, starało się uspokoić lud pobudzony duchem bojaźni z powodu pozafiguralnego raportu, a którzy czuli żal niesłuszny przeciwko Panu. Ta bojaźń wstrzymywała lud od poświęcenia, jak wszyscy z pośród nas, którzy w Parousji byli tego świadkami, dobrze o tym wiedzą. Maluczkie Stadko, zwalczając tego ducha, nie starało się bagatelizować nieprzyjaciół usadowionych w pozafiguralnym Chanaanie, którzy w rzeczywistości byli takimi, jak szpiedzy ich przedstawili; lecz oni nie doceniali zdolności i siły wiernego ludu Bożego do zwyciężenia tych nieprzyjaciół, pomimo Boskiej obietnicy danej pod przysięgą iż On im to umożliwi. (1 Moj. 22:16,17). Maluczkie Stadko nagliło do pośpiechu i decyzji w uczynieniu i przeprowadzeniu poświęcenia ("pójdźmy," W. 31 w angielskim podane; "pójdźmy natychmiast"). To pokazuje, że wierni poświęceni byli zdolni pokonać wszystkich nieprzyjaciół jacy usadowili się w naszym Chanaanie (bo ją pewnie sobie podbijemy). Ażeby to wyrazić jaśniej to Maluczkie Stadko podawało myśli, że w Słowie Bożym zawiera się wszelkie oświecenie, energia i broń do podboju, że w Duchu Bożym są wszelkie zdolności i władze do umożliwienia podboju, a w Opatrzności Bożej są wszelkie plany, strategie, wzmocnienia i wszelka potrzebna pomoc by skutecznie podbój. Tym to więc sposobem przez uczynienie i przeprowadzenie poświęcenia nasz Chanaan może być wolnym od jego obecnych mieszkańców, a zajęty jako miejsce wiecznego przebywania wiernego ludu Bożego. Maluczkie Stadko z Parousji tak niewątpliwie głosiło o poświęceniu i jego pewnym zwycięstwie dla wiernych tak nominalnych, jak i prawdziwych chrześcijan. A czyniąc to byli oni pozafigurą Kaleba z wier. 31.

(28) Teraz dziesięciu szpiegów, którzy odtąd z powodu czynienia przeszkód Maluczkiemu Stadku w zachęcaniu ludu, stają się utratnikami koron, a później zostają objawieni jako pobici od plagi. Ci pozafiguralni szpiedzy dowodzili, że lud Boży nie posiada dosyć siły, by mógł pokonać wrodzone zło, gdyż ono jest daleko silniejsze od niego. (Nie będziemy mogli ciągnąć... bo mocniejszy jest od nas, w. 32). Oni zostali wprowadzeni w błąd w tej sprawie z powodu pomieszania i niezrozumienia usprawiedliwienia przez wiarę, a uświęcenia przez uczynki, lecz co więcej, z powo-

du nieumiejętności odróżniania pomiędzy usprawiedliwieniem przez wiarę, a otrzymaniem wysokiego powołania przez uczynki i wiarę — i co każde daje tym, którzy je otrzymują. Dla nich usprawiedliwienie przez wiarę znaczyło paszport do nieba, gwarantujący natychmiastowe wejście tam po śmierci, podczas gdy usprawiedliwienie przywraca poczytalnie to co Adam utracił — tj. ziemski raj i warunki bezgrzesznej sprawiedliwości i doskonałości całego człowieka — i liczy go doskonałym przy końcu Tysiąclecia. Lecz wysokie powołanie oparte na wierze usprawiedliwiającej i podtrzymywane przez nią przez cały ciąg naszej walki chrześcijańskiej, bywa osiąganym przez dobre uczynki poświęcenia wiernie wykonanego, a bez takich rozwiniętych w skryzalizowane podobieństwo Chrystusowe nikt nie może wniknąć do Królestwa (Żyd. 12 ;4; Mat. 16:24). Ci, którzy w Kościele nominalnym posiadają taki błędny pogląd o usprawiedliwieniu z wiary jak podany powyżej, posiadają zwykle błędną doktrynę o zupełnym skażeniu i rozumie się, iż do takich, odnosi się pozafigura słów wypowiedzianych przez dziesięciu szpiegów: "Nie będziemy mogli ciągnąć przeciw temu ludowi, bo mocniejszy jest od nas"; a z powodu, że podstawa o zupełnym skażeniu jest fałszywa, dlatego i konkluzja, na której ją opierają, jest fałszywa — to jest, że przez wiarę usprawiedliwiającą można odziedziczyć Królestwo podczas gdy tego osiągnąć nie można.

(29) Z powodu naszego odziedziczonego skażenia, które chociaż ma zły skutek na nasze zdolności i zalety, jednakowoż nie jest ono zupełne, my jednak, rozumiemy się, nie możemy się sami usprawiedliwić. Jesteśmy zatem usprawiedliwieni z łaski Bożej przez zasługę Chrystusową, uznającą nas za doskonałych i przyjętych przez wiarę. Lecz potem, gdy już zostaliśmy usprawiedliwieni, a później spłodzeni z Ducha podtrzymani przez łaskę Bożą, przez usługę arcykapłaństwa Chrystusowego i operację Ducha świętego, możemy przez nasze wierne poświęcenie nadawać się przez uczynki i wiarę do Boskiej natury i współdziedziectwa z Chrystusem w Królestwie. To wymaga porażenia naszych nieprzyjaciół, którzy usadowili się w naszym Chanaanie, a jeżeli nie pokonamy ich nie będziemy mogli osiągnąć Boskiej natury i współdziedziectwa z Chrystusem w Królestwie.

Tych pozafiguralnych dziesięciu szpiegów trzymało się zwykle swoich fałszywych doktryn o całkowitym skażeniu i o usprawiedliwiającej wierze, które, według ich poglądu, dają swoim nabywcom zaszczyty w Królestwie i współdziedziectwo z Chrystusem; ci szpiedzy sprzeciwiali się nauce Maluczkiego Stadka w Parousji które nauczało, że tylko ci, którzy poświęcają się i wytrwają w poświęceniu otrzymują współdziedziectwo z Chrystusem w niebie, lecz szpiedzy dowodzili, że to doktryna sprzeciwia się ich rzekomej Prawdzie o całkowitym skażeniu i o usprawiedliwiającej wierze. Wobec tego oni silnie występowali przeciw możliwości naszego pokonywania różnych form grzechu, błędu, samolubstwa i światowości, dowodząc iż z powodu zupełnego skażenia nie jesteśmy w stanie tego czynić gdyż te rzeczy mają daleko większą siłę aniżeli my posiadamy z powodu naszego całkowitego skażenia. Ich walka poprowadziła ich do wielkiego fałszu i przesad — jednym słowem zelżyli sferę Prawdy i jej Ducha (zganili onę ziemię, w. 33). Ich pierwszym fałszerstwem było iż sfera Prawdy i jej Duch, jeżeli patrzemy na nią z punktu naszego widzenia, że jest w stanie poświęconym był to stan chudy, głodujący lub nawiedzony głodem (jest ziemią pożerająca obywateli swoich). I dlatego w swoich spornych kazaniach, rozmowach i pismach nazywali nauki parousyjne "Naukami Tysiącletnich Brzaskowców" (Millennial Dawnism). Odosobnienie, ubóstwo, małostkowość w widzeniu ludzkim, mała liczba, doświadczenia, prze-

śladowania i przesiewania pomiędzy ludem Prawdy były brane jako dowody, że sfera Prawdy i jej Duch. była krainą symbolicznego głodu.

(30) Drugie fałszerstwo jakie oni przedstawiali przeciwko sferze Prawdy i jej Duchowi było, że wszystkie formy grzechu, błędu, samolubstwa i światowości były silniejsze, większe i odważniejsze, aniżeli wiemy lud Boży, (a lud wszystek... jest ludem wysokiego wzrostu). To fałszerstwo było oparte na ich błędzie o zupełnym ludzkim skażeniu, żadna z tych form zła nie była taką, jak podawano, pomimo, że niektóre były silne, wielkie i śmiałe, niektóre okazały się słabe, małe i delikatne w różnym stopniu. Że fakty były fałszywie przedstawiane w tym przedmiocie, to można widzieć z tego, że wielu było zwycięzców w Parousji, będącej znamieną częścią Wieku Ewangelicznego, w której odbywało się pozafiguralne podbijanie Chanaanu przez Jozuego. Trzecie fałszerstwo podane w figurze było, że syny Enakowe (w. 34) byli z tego samego rodzaju olbrzymów co potomstwo upadłych aniołów (1 Moj. 6:4). to znaczy, że byli potomkami pochodzącymi od tych olbrzymów (nefilimów). Słowo nefilim znaczy istota upadła i znajduje się tylko w 1 Moj. 6:4 i 4 Moj. 13:34, i w obu miejscach jest przetłumaczone olbrzymi. Inne słowa hebrajskie są również przetłumaczone na olbrzymy, lecz nie odnoszą się do potomstwa aniołów i córek ludzkich, które jedynie jest pod nazwą nefilim. Z powodu, że ci olbrzymowie, którzy zostali zniszczeni w potopie wyobrażają rozmaite kombinacje rządów, kapitału, kościoła i pracy,

uciskających lud (D 451:1; 458:2; 465:2), ten fałsz zdaje się stać w związku z fałszem, że diabeł, świat i ciało są mniej więcej równoznaczne z tymi kombinacjami. Wtedy wielce przesadzili moc tych trzech (diabła, świata i ciała) i słabość ludu Bożego (i zdaliśmy się sobie przy nich jako szarańcza, takimiż zdaliśmy się i onym). Raczej powinni byli powiedzieć, że przez łaskę Boską, pomoc Chrystusową i dary Ducha świętego my jesteśmy silni, a oni słabi, my wielcy, a oni mali i takimiż zdaliśmy się tak w ich jak i w naszym widzeniu. A że nie mówili tak, ale przeciwnie, dlatego zelżyli sferę Prawdy i jej Ducha. My, którzyśmy żyli w Parousji i mieli udział w przywilejach Prawdy, wiemy, że nasi przeciwnicy z kościoła nominalnego z pomiędzy nowych stworzeń fałszywie przedstawiali i przesadzali warunki. Pomiędzy takich fałszerzy mogą być zaliczeni; Moorehead, Eaton, White, Blackstone, Biederwolf, Torrey, Grey, Sunday, Gaeblein, Haldsman. Hillis i wielu innych z Parousji. Faktycznie wszyscy członkowie dziesięciu pozafiguralnych szpiegów byli mniej więcej winnymi fałszywego przedstawienia i przesadzenia rzeczy; a ich nieczyny postępek i jego następstwa powinny być dla nas przestrogą przed takowymi osobami jak również przed ich pobratyńcami, obecnie nieczystymi Lewitami Epifanii; albowiem ich wielkie fałszywe przedstawienia i przesadzania wypowiadane przeciwko Prawdzie Epifanii, jej pracy i jej pracownikom są podobne do wypowiedzi pozafiguralnych dziesięciu szpiegów.

PYTANIA BERIAŃSKIE

(1) Jakie części Biblii będziemy studiowali w tym artykule? O czym one traktują? W jakich względach? Jakie było jedno z pozafig. zastosowań tego wydarzenia jakie podał nasz Pastor? Jakie było drugie zastosowanie? Na jakim piśmie oparł on drugie zastosowanie? Jak można przeciwstawić te dwie pozafigury ze Żniwa Żydowskiego? Jakie rozważanie biblijne dozwala na takie przeciwstawienie pozafigur w Żniwie Ewangelicznym? Jaki jest łącznik w podwójnym zastosowaniu Żniwa żydowskiego? Co Pan wybierał z każdego z dwunastu pokoleń? Kim stawali się usprawiedliwieni i nieusprawiedliwieni uczestnicy? W co zostali pogrążeni przedstawiciele tych klas z biegiem Wieku Ewangelii?

(2) Jak mogliśmy zbudować większą pozafigurę na Żniwie Żydowskie? Kiedy podróżowanie do pozafig. Chanaanu miało swój początek? Co jest pozafigura Chanaanu? Kogo Pan wybrał z tych dwunastu pozafig. pokoleń? Kiedy? Do jakiej klasy oni należeli? Jacy członkowie Malucz. Stadka byli wybrani na szpiegów? Jak to dowodzi wyjątek z Mat. 13:52? Co oni mieli czynić z rozkazu Jezusowego? Co wyobrażają 40 dni szpiegowania? Co nie należy rozumieć odnośnie zdawania raportu z tych 40 dni? Dlaczego nie? Jak mamy to rozumieć? Do czego możemy to przyrównać? Co fakty ze Żniwa Żydowskiego dowodzą względem tego punktu? Jaki przykład dowodzi tego?

(3) Co się stało po złożeniu pozafig. raportów? Jak raporty były podawane? Co się potem stało? Jaki skutek to pociągnęło za sobą w Żniwie Żydowskim? Co przedstawia zachęcanie ludu przez Jozuego i Kaleba, ażeby wyruszyli przeciwko mieszkańcom Chanaanu? Kogo Izraelici reprezentują na owe Żniwo? Co przedstawia ich zniechęcenie? Szemranie? Bunt? Chęć ukamienowania Jozuego i Kaleba? Ukazanie Chwały Pańskiej? Jej skutek? Boska decyzja? Co przedstawiają Izraelskie usiłowania wejścia do ziemi przed zakończeniem się 40 lat? Jak nie były a jak były przedstawione powyższe rzeczy? Dlaczego podajemy szczegóły z tych dwóch rozdziałów (13 i 14). odnoszących się do pozafigur Żniwa Ewangelicznego?

(4) Jaka jest główna pozafigura 40-letniego podróżowania Izraela po puszczy? Drugorzędna pozafigura jego podróżowania? Drugorzędna pozafigura drugiego gatunku szpiegów? Ich raport? Ich szemranie? Ich drugie tulanie się po puszczy? Dlaczego nie będziemy dalej omawiali tej pozafigurę w zastosowaniu do cielesnego Izraela? Dlaczego nie? Co upoważnia nas. aby drugie stosowanie pozafigurę z tych dwóch rozdziałów (13 i 14) zastosowywać do duchownego Izraela ze Żniwa Ewangelicznego? Co często było wspomnianie na lamach tego pisma? Co nie było podane na poparcie tej myśli? Na jakim wyjątku Pisma św. między innymi była ta myśl oparta? Jaka wyciągamy konkluzję oparta na tym zastosowaniu? Jakie jest rozumowanie, które do tego naprowadza? Jaka wypływa z tego konkluzja? Co znajdujemy w miniaturowym wieku Ewangelii?

(5) O czym musimy pamiętać podczas tego badania? Co przedstawia prośba ludu skierowana do Mojżesza by wysłał mę-

zów do przespiegowania ziemi? Dlaczego podano pozafig. prośbę? Co poprzedzała pozafig. prośba? Co to wyobraża? Jaka była Boska i Jezusowa odpowiedź na prośbę? Co wyobraża Chanaan? Co wyobraża pierwotnie, a co drugorzędnie? Co to wyobraża, że ziemia Chananejska była obsadzona mieszkańcami i miastami wrogimi Izraelitom? Co wypływa z tego? Jak to jest przedstawione? Co przedstawiało Mojżeszowe wysianie dwunastu szpiegów? Co wyobraża rozkaz wyrażony w sposób literalny: "poślij męża," w. 3?

(6) Co reprezentuje wybór po Jednym mężu z każdego pokolenia? Co to przedstawia, że nie wszyscy Izraelici, ale tylko dwanaście jednostek jako książęta z dwunastu pokoleń zostało przyjętych na szpiegów? Co to wyobraża, że dziesięciu z nich fałszywie podało zeznanie o ziemi i pomarło od plagi? Co to dowodzi? Co dalej potwierdza tę myśl? Dlaczego? Jaki wniosek możemy wyciągnąć z tych faktów? Co zaszło natychmiast po zdaniu raportu? Jaka zaszła zmiana odnośnie Jozuego, Kaleba i dziesięciu szpiegów?

(7) Co to wyobraża, że Mojżesz wysłał dwunastu szpiegów "z rozkazu Pańskiego"? Co Jest ta częścią Biblii? Jak to było oznajmione naszemu Panu? Jak mógł być ten rozkaz dodatkowo wykonany? Co wyobraża iż szpiegdy zostali wysłani z Kades Barny, z puszczy Faran? Jak Jeszcze jest nazwaną Kades Barna? Dlaczego? Co to dowodzi? Co to znaczy w pozafigurze iż w figurze znajdowało się powtórzenie o szpiegach, że byli wodzami? Co to wyobraża, że niema wzmianki o szpiegach, iżby pochodzili z pokolenia Lewiego lub z domu Aaronowego? Jakie jest zsumowanie nauki tego paragrafu? Do czego przyszli niektórzy członkowie dwunastu pozafig. szpiegów? Gdzie drudzy pozostali?

(8) Co jest właściwym by uczynić w tym miejscu? Co należy rozumieć pod wyrażeniem sfera prawdy i jej duch? Gdzie i pod jaką figurą były główne formy tej wiedzy przedstawione? Jaka jest różnica między pozafig. szpiegami, a pozafig. Kaatami i ich wglądania do takiej wiedzy? Dlaczego ta różnica? Co było podane przez pomyłkę w T. P. w Nrze 34? Co może posłużyć do skorektowania tej pomyłki? Kto jeszcze pisał dzieła naukowe w zakresie biblijnym? Wymień niektórych z nich. Co prawie wszyscy wodzowie Malucz. Stadka czynili w tym względzie? Wymień niektórych z nich i jakiej pracy oni dokonali? Co nie należy mniemać, że tylko Kaatyci z Wieku Ewangelicznego wyłącznie czynili? Która klasa dokonała najlepszej pracy w tych czterech kierunkach wchodzących w zakres dzieł biblijnych? Kto np. był tym co dokonał najlepszej pracy?

(9) Co dowodzi, że Parousja była czasem największych badań i najobfitszych rezultatów odnośnie sfery Prawdy i Ducha jej? W jakich trzech sposobach to się okazało? W ilu i w jakich gałęziach wiedzy biblijnej oni pracowali? Co np. zostało wyprodukowane w tym okresie? W czym się różnią recenzje Starego Testamentu Ginsberga i Kittela? Co wyszło w Parousji? Wymień autorów pięciu recenzji greckiego Nowego Testamentu? Jak długo Westcott i Hort pracowali nad swą recenzją? Jak

długo von Soden? Jaki jest charakter jego recenzji? Kto jeszcze dokonał dobrej pracy w tym przedmiocie? Co znaczy wyraz recenzja?

(10) Jaki jest następny rodzaj dzieł, jakie wydano w tym czasie? Wymień niektórych autorów, którzy wydali hebrajskie leksykony do Starego Testamentu. Wymień autorów, którzy wydali greckie leksykony do Nowego Testamentu. Autorów gramatyki hebrajskich i greckich. Kto był autorem wielkiego dzieła pod nazwą Massora i czym to dzieło jest również? Kto przygotował następną konkordancję? Dlaczego to dzieło jest uważane za produkt pracy chrześcijańskiej? Jaka następnie konkordancja ukazała się w tym czasie? Jakie jeszcze inne konkordancje ukazały się? Podaj autorów trzech konkordancji angielskich. Podaj nazwy angielskich przekładów Pisma św. Co z powyższego opisu można zauważyć?

(11) O jakiej innej gałęzi wiedzy biblijnej można robić podobne uwagi? Jakie są jej trzy działy? O jakich przedmiotach traktuje introdukcja? Wymień autorów najlepszych dzieł, które traktują o kanonach i tekście Starego Testamentu. Autorów dzieł traktujących o księgach Nowego Testamentu. Autorów dzieł traktujących o kanonie, tekście, księgach i cyrkulacji Nowego Testamentu. Autora dzieła traktującego o kanonie, tekście, księgach i cyrkulacji całej Biblii. Co czynimy tu z dziełami pisanymi przez wyższych krytyków? Jaki jest drugi dział wiedzy egzegetycznej? Jaki jest charakter komentarzy wydanych w Parousji? Podaj autorów, którzy wydali najlepiej opracowane komentarze do Starego Testamentu. Do Nowego Testamentu. O ilu komentarzach do całej Biblii jest nadmienione? Podaj pisarzy, którzy przygotowali komentarze do osobnych ksiąg Biblii? Czego dokonał Schaff odnośnie komentarza Langa do całej Biblii?

(12) Jaka jest trzecia część wiedzy egzegetycznej? Co zawiera w sobie harmonetyka? Co wydali Little i Krocket? Podaj autorów, którzy dokonali dobrej pracy w zakresie harmonizowania historii Nowego Testamentu? Kto wydał dzieło o harmonizowaniu Dziejów Apost. i Listów? Co wydali następni autorzy? Jaki rodzaj Biblii ukazał się w Parousji? Co wydał Johns? Co wydali wydawcy Baxters w Londynie? Jaka jest nazwa dzieła, posiadającego największą ilość odnośników biblijnych? Co jeszcze ukazało się w tym czasie i które są najlepiej opracowane dzieła w tym zakresie? Jakże dodatki pomocnicze posiadają prawie wszystkie większe Biblie angielskie? Co opracowały dwa towarzystwa biblijne? Jak możemy zsumować powyższy paragraf?

(13) Jaka jest trzecia główna gałąź wiedzy biblijnej? Jaka jest pierwsza część tej wiedzy? Dlaczego historię i biografię kościelną zaliczamy do wiedzy biblijnej? Wymień pisarzy przodujących w historii biblijnej. Co ukazało się pod głównym nadzorem redaktorskim J. S. Exella? W jakiej części Biblii szpiedzy pozafiguralni dokonali najlepszej pracy? Ile żywotów Chrystusa ukazało się podczas Parousji? Wymień ich główniejszych pisarzy. Wymień autorów opisujących żywot św. Pawła. Kto dobrze opisał żywot św. Jana? Żywot Jana Chrzciciela? Jakże jeszcze inne biografie (życiorysy) mamy z Nowego Testamentu? Co można powiedzieć o licznych pisarzach historii kościelnej? O pisarzach opisujących o różnych epokach historii kościoła? O biografach z historii kościoła, podających życiorysy członków gwiad?

(14) Co jest drugą częścią historycznej wiedzy biblijnej? Do czego zostali pobudzeni pozafig. szpiedzy z powodu posiadania poprawionej chronologii biblijnej przez lud Boży? Jakiego skutecznego szpiegowania dokonano w owym czasie? Kto jeszcze pisał na ten przedmiot? Co jest trzecią częścią historycznej wiedzy biblijnej? Jakże odkrycia szpiegów pozafiguralnych były owocniejsze i użyteczniejsze? Z czego otrzymano wiele pożytecznych informacji? Którzy byli główniejszymi pracownikami w archeologii biblijnej w czasie Parousji? Jak się nazywa czwarta część historycznej wiedzy biblijnej? Wymień głównych szpiegów z tej części. Co daje się zauważyć z ostatnich dwóch paragrafów? W jakim znaczeniu używamy tu tego słowa historia w tej łączności?

(15) Co jest czwartą gałęzią sfery Prawdy i jej Ducha? Z jakich działów składa się wiedza systematyczna? Dlaczego był ten okres jednym z specjalnych czynności apolegetycznych (apolegetyka — nauka broniienia prawd wiary chrześcijańskiej)? Którzy to są główni badacze na ogólnym polu apolegetycznym? Którzy oponentami ewolucji? Oponentami wyższego krytycyzmu?

(16) Którzy ze szpiegów denominacyjnych dokonali dobrej pracy? W czym ich praca była zwykle błędna? Którzy to są główni przedstawiciele szpiegów doktrynalnych? Co jest powiedziane o czterech szpiegach: Weis, Koenig, Zahn i Westcott? Którzy byli głównymi przedstawicielami szpiegów w etyce chrześcijańskiej? Jak możnaby ich porównać z szpiegami w zakresie doktrynalnym odnośnie Prawdy i błędu? Jakże książki będące jednym dziełem, składającym się z wielu gałęzi wiedzy biblijnej potrzebowały wielu współpracowników? Kto był największym i najwięcej owocnych ze wszystkich pozafig. szpiegów? W jakich sześciu gałęziach przewyższał on wszystkich? Jakże były jego skreślenia co do wyrazów greckich i hebrajskich i względem sprostowań złych tłumaczeń? Kto jeszcze należał do pozafig. szpiegów? Co zostało określone w parag. od 8 do 16?

(17) Z jakiego punktu zapatrywania wykazaliśmy pracę pozafig. szpiegów? Z jakiego punktu nie czyniliśmy tego? Pomimo tego co należy rozumieć względem udziału w pracy szpiegowskiej? Oprócz pięciu wyjątków, jakich nazwisk nie wspominaliśmy? Co to jednak nie ma znaczyć? Dlaczego nie podaliśmy ich powyżej? Jakże dzieło i gdzie było najlepiej wykonane z dzieł Koś. rzym. kat.? Określ nieco tę wielką encyklopedię. W jakim jeszcze innym języku zwolennicy Rzymu dali dobrą pracę szpiegowską? Co możemy powiedzieć o szpiegach z Koś. grec. kat.? Którzy ze szpiegów denominacyjnych i w jakim porządku dali najlepszą pracę szpiegowską? Z jakim wyjątkiem? Pod jakim względem jest najlepszą pracą?

(18) Jakże wyjaśnienie podaliśmy w wier. od 4 do 17? Co wyobraża zmiana imienia Jozuego? Kto wysłał pozafig. szpiegów? Jan Pan to uczynił? Co wyobraża przewyciężanie góry na północ od Kades Barny? Dlaczego wyrażenie "ku południowi" (w. 18 i 23) jest błędne? Co znaczy nazwa hebrajska Negeb? Jakże trzy rzeczy dowodzą, że szpiedzy szli z południa na północ? Co wyobraża, że szpiedzy weszli do ziemi chananejskiej od strony południowej? Co znaczy, że mieli oglądać ziemię jaka jest? Że mieli oglądać lud, jaki w niej mieszkał? Że mieli zauważyć czy lud jest mocny czy słaby, czy jest go mało czy wiele?

(19) Z jakich szczególnie punktów widzenia mieli oni zbadać sferę Prawdy i jej Ducha? Co jeszcze Pan im kazał zbadać? Jakże szczegóły mieli zbadać odnośnie miast i fortec? Pod jakim jeszcze względem mieli badać sferę Prawdy i jej Ducha? Co przedstawiają drzewa ziemi chananejskiej? Do czego Pan nasz zachęcał pozafig. szpiegów? Co On im również polecił by przynieśli ze sobą? Co to przedstawia, że szpiedzy wyszli na przeszpiewanie ziemi gdy winogrona dojrzewały? Jak przyszliśmy do tego wniosku? Jak fakty początków Żniw, Żydowskiego Ewangelicznego, to potwierdzają?

(20) W jaki sposób szpiedzy parousyni wykonywali rozkaz naszego Pana? Co jest przedstawione przy szpiegowaniu ziemi od puszczy Syn aż do Rochob przy wejściu do Emat? Z czego możemy poznać jak starannego szpiegowania dokonali pozafig. szpiedzy? Gdzie oni rozpoczęli swoje badanie? Co znaczą i wyobrażają słowa: Hebron, Ahiman, Sesai, Talmi i Enak — i przez trzech pierwszych "olbrzymów mieszkających w Hebron? Co znaczy zdanie, że Hebron siedem, lat było zbudowane przed Soan Egipskim?

(21) Do czego posunęli się szpiedzy przy swoim studiowaniu? Jak to jest przedstawione? Co oni zgromadzili przez to studiowanie? Jaką zaletę miała ta praca? Którzy pracownicy dokonali dobrej pracy szpiegowskiej? Kto szczególnie brał w niej udział? Co to wyobraża, że dwóch niosło gałąź winogrona na drążku? Co było pozafig. gałęzią winogrona? I czym ta gałąź była według Gal. 5:22, 23 i 2 Piotra 1:5-7? Jak szpiedzy opisywali, że w kim te laski znajdują się? Co to przedstawia, że szpiedzy przynieśli granatowe jabłka i figi? Kto szczególnie przyniósł pozafig. winogrona, granatowe jabłka i figi? Co przedstawia powtórzenie tych rzeczy o potoku Eschol i gronie winnym? Z kim to stoi w sprzeczności?

(22) Po przeszpiewaniu pozaobrazowym, co uczynili pozafig. szpiedzy? Jak długo trwała ta praca? Z jakich dwu głównych dowodów my to wiemy? Jak wojna światowa położyła koniec dalszej pracy szpiegowania i raportowania? Co możemy wywnioskować z tych faktów?

(23) Przeciwnie jakiej naturalnej omyłce musimy się mieć na ostrożności? Dlaczego jest to omyłką? W jakim okresie pisano dzieła wspomniane w parag. 8-17? Jaką uwagę można tu podać? Kiedy główne dzieła naszego Pastora były pisane i ukazywały się? Co można powiedzieć o jego Strażnicach i kazaniach pisanych po roku 1914? Z czego składały się jego nowe myśli i do czego one należą? Co fakty dowodzą względem czasu zdawania pozafig. raportów? Zdawanie raportu z czym jest równoległe? Jak mamy rozumieć, że zdawanie raportu nastąpiło w figurze przy końcu 40-tu dni?

(24) Przed kim zdawali raport pozafig. szpiedzy? Jak oni to czynili? Jak to jest przedstawione? Co dowodzi, że oni to czynili w te dwa sposoby? Co zawierały w sobie ich wykłady i pisma? Co przedstawia powtórzenie oświadczenia, że szpiedzy zdawali raport przed Mojżeszem? Co było tym zdawaniem raportu? Co jest dostatecznym dowodem odnośnie sfery Prawdy i jej Ducha? Jak to jest przedstawione? Co wykazały ich pisma i wykłady?

(25) O czym nie należy zapominać w tych przedstawieniach raportów? Kiedy dziesięciu szpiegów zaczęło przedstawiać błędny i zelżywy raport o ziemi? Jak te rzeczy stoją względem pozafig. szpiegów? Co reprezentują narody chananejskie? Co dopomoże nam do lepszego wyrozumienia pozafig. tych dwóch wierszy? Jak było zaraportowane zło? Jak to jest podane w figurze? Ca nasze doświadczenia dowodzą pod tym względem? Co przedstawiają obronne miasta? Jaką jest ta część tego raportu? Co pogarsza sprawę? Jak to jest przedstawione w figurze?

(26) Co przedstawiają Amalekici. tak oni sami jak i miejsce nasze doświadczenia dowodzą pod tym względem? Co przedstawiają Hetejczy i miejsce ich zamieszkania? Jakże są niektóre formy samolubstwa? Co przedstawiają Jebuzejczy i miejsce ich zamieszkania? Jakże są niektóre formy samolubstwa oddziałujące na świat? Co przedstawiają Amorejczy i miej-

sce ich zamieszkania? Jakie są niektóre formy błędu? Co przedstawiają Chananejczycy i miejsce ich zamieszkania? Pod jakimi względami pozafig. szpiedzy podali dobry raport? Prawdziwy raport?

(27) Od wierszu 31 kogo wyobrażał Kaleb? Kogo przedtem? Co Malucz. Stado zauważyło pomiędzy ludem podczas zdawania raportu? Co starało się uczynić? Przez co to jest przedstawione? Od czego bojaźń. powstrzymywała lud? Malucz. Stado zwalczając tego ducha, co nie starało się czynić? Dlaczego nie? Jak to jest przedstawione? Do czego Malucz. Stado nagliło? Jak te rzeczy są przedstawione w figurze? Co przedstawia wyrażenie: "bo ją pewnie sobie podbijemy"? Jakie trzy główne myśli podawało Malucz. Stado dla ludu odnośnie podboju pozafig. Chanaanu? Wobec tego jakim sposobem nasz Chanaan może być wolny od nieprzyjaciół, a zajęty przez nas? Co Malucz. Stado napewno czyniło w tym względzie? Jak to było przedstawione przez Kaleba?

(23) Co czynili szpiedzy w figurze i pozafig. i jaki okazał się wynik dla nich? Co oni dowodzili? Z jakiego powodu zostali szpiedzy wprowadzeni w błąd? Czego oni nie umieli odróżnić? Co dla nich znaczyło usprawiedliwienie przez wiarę, a co ono daje rzeczywiście człowiekowi? Na czym jest oparte i podtrzymane wysokie powołanie? Do kogo odnosi się figura słów wypowiedzianych przez dziesięciu szpiegów: "Nie będziemy mogli ciągnąć przeciw temu ludowi, bo mocniejszy jest od nas"?

POŚLANNIK EPIFANII

(Ciąg dalszy)

TRZECI z trzech epizodów, jaki mamy przed sobą w naszym badaniu, jest pokazany w trzech najsilniejszych wojownikach Dawidowych, przebijających się przez wojska filistyńskie, ażeby naczepać wody ze studni, będącej przy bramie w Betlehemie, z której tak bardzo pragnął napić się Dawid (2 Sam. 23: 13-17; 1 Kron. 11:15-19). W tomie IX, w roz. VI znajduje się szczegółowo podana pozafigura udziału, jaki brał w tym Jasobam; a powyżej przedstawiliśmy w krótkości pozafiguralny udział, jaki brał w tym brat Barton. Tutaj pozostaje nam jeszcze do przedstawienia udziału, jaki miał w tym J. jako pozafiguralny Eleazar. Dawid, pragnący napić się wody, wyobraża brata Russella, który pragnął jako "ów sługa," nie jako pielgrzym, Prawdy potrzebnej w tych trzech czasach. Jak walka brata Russella z demonami i przesiewaczami odbywała się w kierunku ufności w zupełną zdolność Pańską, czy On jest zdolny dać ochronę trzodzie przed demonami i przesiewaczami i jak walka brata Bartona z demonami i przesiewaczami była prowadzona przeciw ich usiłowaniu, by zaszczerpić w nim urazę do brata Russella za jego występowanie przeciwko przesiewaczom, a szczególnie przeciwko A. E. Williamsonowi, tak samo walka J. była przeciwko demonom i przesiewaczom, usiłującym pobudzić go do złego usposobienia wdem brata Russella jako onego sługi ("a wojsko filistyńskie położyło się obozem w dolinie Refaim"— demonów.) Wyrażenie: "ci trzej przychodzący w żniwo do Dawida do jaskini Odollam" (pomsta ludu - hebrajskie słowo za greckie Laodecea), umieszcza pozafigurę w Żniwie Wieku Ewangelii. Przesiewacze z lat 1908-1911 wdarli się do Biblii jako nie swojej rzeczy, fałszywie ją tłumacząc (straż filistyńska... była w Betlehemie [dom chleba], w. 14).

Około 1 kwietnia 1910, J. zbliżył się do pozafiguralnej studni, Prawdy (studni Betlehemskiej), która jest przy bramie, w. 15), i wnet zajął się najostrzejszymi wewnętrznymi debatami w całym swoim życiu. Debaty toczyły się około pytania: jak on, jako sługa Prawdy, ma przy studiowaniu i wyjaśnianiu Pisma św. odnosić się wewnętrznie i zewnętrznie do brata Russella jako onego sługi? Czy ma się zupełnie powstrzymać od studiowania i wyjaśniania Biblii braciom w każdym szczególe jaki nie był jeszcze wyjaśniony i czekać aż ów sługa to wyjaśni? Lub czy ma studiować i wyjaśniać te części Pisma św., które uważa, że rozumie, chociażby ów sługa jeszcze ich nie wyjaśnił Kościołowi. Czy ma przyjmować nauki onego sługi jedynie dlatego tylko, że on ma upoważ-

(29) Czego nie możemy sami uczynić z powodu naszego naturalnego skażenia? Jak bywamy usprawiedliwionymi? Do czego nadaje się usprawiedliwiony i z Ducha spłodzony lud Boży? Czego trzymało się tych 10-ciu szpiegów? Jakiej nauce oni sprzeciwili się? Co oni dowodzili? Przeciw czemu występowali? Do czego walka ich doprowadziła i co zelżyli? Co znaczy ich wyrażenie: "jest ziemią pożerającą obywateli swoich"? Jak nazywano nauki parousyjne? Z jakiego powodu sfera Prawdy i jej Duch były uważane za symboliczną krainę głodu?

(30) Jakie było ich drugie fałszerstwo? I jak było przedstawione w figurze? Na czym było oparte to fałszerstwo? Jak można to fałszerstwo odeprzeć? Jakie fakty dowodzą, że to, co oni podawali, było fałszem? Jakie jest trzecie figuralne fałszerstwo? Co przedstawiali przedpotopowi olbrzymi? Co zawierało się w trzecim pozafiguralnym fałszerstwie? Co oni bardzo przesadzili? Jak to było wyrażone w figurze? Go oni raczej powinni byli powiedzieć? Co oni uczynili dla pozafig. ziemi z powodu swego sprzeciwu? Co jest wiadome tym co żyli w Parousji i mieli udział w przywilejach Prawdy? Wymień niektórych z tych fałszerzy? Co można jeszcze powiedzieć o członkach tych dziesięciu pozafig. szpiegów? Co ma być dla nas przestroga? I przed kim jeszcze? Dlaczego?

(Ciąg dalszy nastąpi)

nienie jako ów sługa? Lub czy ma poddawać swoje nowe myśli pod jego ścisłą egzaminację? Najpierw zaczęły wkładać się do jego umysłu argumenty, że powinien studiować i wyjaśniać każdą część Biblii bez względu czy ów sługa już ją wyjaśnił lub nie. Podał on pod rozagę każdy z tych argumentów i odrzucił, ponieważ zauważył, że taki postępek byłby nie uznawaniem urzędu brata Russella jako onego sługi. Następnie innego rodzaju argumenty przyszły mu na myśl, ażeby nie studiować i nie wyjaśniać żadnej części Biblii, jaka nie była wyjaśniona przez onego sługę. Lecz i te argumenty odrzucił, ponieważ zauważył, że toby go pozbawiało studiowania i wyjaśniania nawet najprostszyc i najjaśniejszych ustępów Pisma św., a nawet historycznych, napominających i etycznych pism, gdyby ich wyjaśnienia nie otrzymał naprzód od onego sługi. Gdy i w tej części walki odniósł zwycięstwo, demoni nasunęli mu inne przebiegłe argumenty, starając się go przekonać, że powinien przyjąć nauki onego sługi nawet bez żadnych dowodów, ponieważ ów sługa był specjalnym mówczym narzędziem Bożym. Lecz J. i te argumenty odrzucił, bo gdyby tak czynił, to byłby jednym z liczby 9,700 co uklękli na kolana swoje przy picu wody. a nie z onych 300 co pili wodę z reki stojąco (Sędz. 7:2-7).

Przez dwa tygodnie toczyła się w umyśle jego ta cicha walka i była jedną z najsrozszych walk. jakie kiedykolwiek przechodził. Prawdziwie walczył on z demonami i poznał w jak przebiegły i chytry sposób potrafią one nasuwać myśli, ale ponieważ Pan był z nim, dlatego też dopomógł mu pobić ich argumenty. I dlatego wyszedł z walki z trzeźwym wyborem myśli, które dopomogły mu do rozwiązania odnośnych pytań: (1) poznał, że jego postawa jako sługi Kościoła względem onego sługi była taką, iż powinien uznawać go i działać względem niego jako tego. który był specjalnym mówczym narzędziem Pańskim, któremu Pan dał naprzód Prawdę na czasie i przez którego Pan dał poznać Prawdę Kościołowi; (2) że urząd onego sługi zobowiązywał J., ażeby był dobrze usposobiony względem wszystkich jego nauk, jakie podawał Kościołowi; (3) że nauki, jakie on sługa podaje, powinien zezgaminować w dobrym usposobieniu, w duchu cichości i jeżeli po dobrym przestudiowaniu ich przekonywały jego umysł, że są prawdziwe, powinien je przyjąć i nauczać; (4) że w razie gdyby nie mógł zrozumieć rzeczy, jakie on sługa wyklada, nie powinien ich poddawać pod dysputę braci. lecz pamiętać, że w 99 wypadkach do 1 ów sługa miałby

rację, a J. błąd, w takim razie nauki niezrozumiale powinien odłożyć do dalszego studiowania i modlitwy; (5) że pisma historyczne, napominające, etyczne i obietnice, które są jasne ("pisane . . . zewnątrz," Obj. 5:1), mógłby wyjaśniać braciom, chociażby nawet nie znał w danym wypadku myśli onego sługi, tj. w razie gdyby wyjaśnienie tych pism było tylko budującym i nie stało w przeciwieństwie do żadnej znanej Prawdy lub nauki brata Russella; (6) że nigdy nie powinien wyrażać swojej opinii braciom odnośnie nowych doktryn, typów lub prorocत्व, które nie były poprzednio wyjaśnione przez onego sługę — rzecz do której często nie stosował się w przeszłości; i (7) że jeśli otrzymał myśl odnośnie nowej doktryny, typu lub prorocत्व, to bez opowiadania tego braciom, powinien o tym zawiadomić onego sługę i wyczekać jego przyjęcia i przedstawienia tego Kościołowi, nic nie mówiąc o tym braciom, a jeśli on sługa nie zgodził się z jego poglądami, nie powinien więcej poruszać tego przedmiotu, ale uważać go według wszelkiego prawdopodobieństwa za mylny.

Gdy J. przestudiował te siedem punktów, które jako zasady stosujące się do tej sprawy stały się jasne dla niego, on uznał je za prawdziwe i praktyczne i postanowił stać się do nich stosować; one bowiem rozwiązywały problemy, które dotąd nie były mu jasne co do obowiązków pielgrzymów i ich przywilejów względem studiowania i wykładania Słowa Bożego w stosunku do onego sługi jako specjalnego wyraziciela Pańskiego. Po zakończeniu tej walki w symbolicznej dolinie Refaim (przedstawiającej sferę czynności demonów), J. przybył do symbolicznej studni i naczepał pełne naczynie symbolicznej wody czyli Prawdy. Tak, Pan wynagrodził go za jego stałość i zwycięstwo w walce z demonami, bo bez poprzedniego rozważania dał mu wyjaśnienie figur, odnoszących się do pięciu przesiewać Żniwa, o których Apostoł Paweł opisuje w 1 liście do Kor. 10:5-11. To wyrozumienie nagle oświeciło jego umysł bez żadnego poprzedniego studiowania. Przyszło zatem bez oddawania się w zabronioną spekulację (2 Moj. 19:21-25). Szczegóły o tej sprawie są podane w tomie V Epif., w roz. 2. Br. J. powiedział w zaufaniu pewnym (nierozwiniętym) braciom o tej walce, jaką miał z demonami i o nagrodzie, jaką otrzymał za to od Pana. Który dał mu wgląd w pewne prawdy nieznanne dotąd onemu słudze, nie mówiąc ani słowem o naturze tych prawd. Gdy później J. zachorował na wyczerpanie nerwowe (brain fog) i gdy ci niedoświadczeni bracia widzieli go chorego, wynioskowali, iż cierpiał na pomieszanie zmysłów, będąc owładnięty demonami i w taki sposób rozgłosili to pomiędzy zborami na północnym zachodzie. Prawie natychmiast po chorobie, J. przedstawił dość obszernie na papierze swoje wyrozumienie z 1 Listu do Kor. 10:5-11 i przyniósł to do br. Russella (przyniósł do Dawida, w. 16), któremu wyjaśnił swoje doświadczenie. Brat Russell zrobił z tego artykułu treściwy wyciąg i dał go J. do opinii, czy streszczenie wyrażało jego myśli. Br. Russell zapomniał w swoim streszczeniu włączyć wyciąg z drugiego przesiania, który J. dodał z kilkoma mniejszymi poprawkami i oddał mu to. Chwaląc streszczenie artykułu, który, gdyby nie był streszczony, mógłby zająć co najmniej cały numer Strażnicy. Później br. Russell ogłosił braciom, że myśli do tego przedmiotu otrzymał od pilnego studenta Biblii i opublikował streszczenie słowo w słowo tak jak mu J. zwrócił w artykule: Te Rzeczy Posłużyły Im Za Typy (These Things Were Types — Z '13, 198-200). Ogłoszenie tego artykułu w Strażnicy było pozafigurą Dawidowego wylania wody przed Pana, tzn. na ofiarę mokrą.

W innym miejscu (1 Kron. 27:4) Eleazar występuje pod imieniem Dodaj, Achochtyczyk, który był

pułkownikiem nad drugim podziałem, tj. pułkownikiem, mającym dozór nad armią drugiego miesiąca. Te dwanaście podziałów armii wyobrażają braci z punktu zapatrywania na ich związek z poszczególnymi dwunastoma głównymi łaskami, jakie używali spornie w obronie Prawdy i pobijaniu błędu. Dwanaście pułkowników odpowiada dwunastu pułkownikom z 4 Moj. 31:14, 48-54. Zobacz szczegóły w tomie IX, roz. 4. Jasobam, jako główny oficer, a zatem pułkownik pierwszego podziału, przedstawia br. Russella jako pielgrzyma-polemika i wodza braci w wojnie duchowej, gdzie główna łaska występuje w głównym ćwiczeniu. Eleazar (występujący pod imieniem Dodaj, Achochtyczyk), jako pułkownik drugiego podziału przedstawia J. jako pielgrzyma-polemika i wodza braci w wojnie duchowej, gdzie druga główna łaska występuje w głównym ćwiczeniu. W taki sam sposób inni główni wodzowie armii jako pułkownicy są wymienieni w tomie IX, roz. 4. Oprócz tego br. Russell i J. są względnie przedstawieni z punktu widzenia figury kapłańskiej (1 Kron. 24:3-19) przez dwóch kapłanów Jehojaryba (Jehowa prosi lub walczy) i Jedajasza (on zna lub wyznaje), którzy byli na czele pierwszego i drugiego z 24 podziałów, na które kapłani byli podzieleni przez Dawida, który wyobraża w tej czynności br. Russella, jako onego sługę, zarządzającego pielgrzymami w ich usługach kapłańskich. Kluczem do utworzenia figur historycznych połączonych z Dawidem jest ten fakt, iż on przedstawia w tych figurach onego sługę jako wykonawcę i wojownika Pańskiego. A wypełnione fakty podane powyżej potwierdzają ten pogląd.

Inną znamioną figurą krótszej przepowiedni o pewnych wypadkach w pielgrzymkich czynnościach J. i w jego stosunku do br. Russella jako onego sługi, a w urzędzie tego ostatniego jako członka gwiazdy, jest historia o Jakubowym mocowaniu się z aniołem. (1 Moj. 32:24-32.) Przedstawienie pozafigur tej historii posłużyło do wyjaśnienia tej rzeczy. Jakub, opuszczający Labana i zabierający ze sobą żony, dzieci i trzodę, przedstawia br. Russella i jego pięciu specjalnych asystentów (J. był ostatnim z nich i jako taki służył od roku 1909 do 31 paździer. 1916), którzy odłączyli się i opuścili nominalny lud Boży (Labana), zabierając ze sobą dwanaście prawd szafarskich i ich sług-utrątników koron (żony), prawdy parousyjne (Rachel), niepoświęconych sympatyków i Małe Stadko (dzieci, także Józefa) i innych (trzodę).

Odnośne wypadki, jakie natychmiast poprzedzały i towarzyszyły Jakubowemu spotkaniu się z Ezawem, przedstawiają odnośne wypadki, jakie natychmiast poprzedzały i towarzyszyły spotkaniu się pozafigurą Jakuba (br. Russella jako członka gwiazdy i J. jako jego specjalnego asystenta w r. 1910) z żydami. Jakubowa ucieczka przed Ezawem wyobraża jak dwunastu i siedemdziesięciu specjalnych nauczycieli uciekało w Żniwie Żydowskim przed Izraelskim prześladowaniem. Długi pobyt Jakuba u Labana wyobraża jak 35 członków gwiazdnych i ich 35 specjalnych pomocników pozostawało w kościele nominalnym w okresie pomiędzy żniwami. Przy omawianiu tej pozafigury z bratem Russellem, J. dowiedział się, że na bojażń, jaką Jakub miał przed Ezawem, nie można było znaleźć pozafigury w doświadczeniach br. Russella, ale była pozafigura w pewnych doświadczeniach br. J. Jakub wysyłający posły przed sobą do Ezawa (1 Moj. 32:3-5) i oznajmiający mu o swym powrocie z wielkim dobytkiem do Chanaanu, wyobraża starania br. Russella, by nawiązać (1909) kontakt z żydami w kierunkach syjonistycznych, a nie kościelnych. Posłowie oznajmiający Jakubowi (w. 6), że Ezaw idzie na jego spotkanie z wielkim pocztem ludu, przedstawia braci, którzy powiedzieli szczególnie br. Russellowi i jego podwładnemu br. J. o po-

dejrliwym odnoszeniu się Żydów. Jakub rozdzielający lud jaki był z nim i dobytek na dwie grupy — przedstawiające dwie klasy, nominalną i prawdziwie duchowną — wyobraża jak br. Russell postawił duchownego Izraela w taki sposób, by był w pogotowiu do bronienia prawdziwego duchowego Izraela przed atakiem Żydów. Pozafiguralną modlitwę z wierszów 9-12 odmówił J. Pięć klas zwierząt (w. 13-21) podzielone na tyleż grup, jakie Jakub wysłał w prezencie Ezawowi w celu pojednania go, przedstawiają względnie pięć artykułów, jakie br. Russell pisał p. t. Wybrany Naród Boży, które ukazywały się co miesiąc (odstęp pomiędzy hufcem i hufcem) w miesięczniku Overland; pierwszy artykuł ukazał się w lutym 1910, a piąty w czerwcu. Te artykuły były powodem wielkiego zaciekawienia się i zainteresowania pomiędzy Żydami (1 Moj. 33:8). W pierwszych kilku miesiącach 1910, br. Russell i J. byli zajęci pracą pomiędzy chrześcijanami (1 Moj. 32:1), lecz z wiosną owego roku ów sługa zarządził, by praca była podjęta pomiędzy Żydami w kierunkach syjonistycznych (w. 22).

Spotkanie br. Russella z Żydami nastąpiło na początku czerwca na specjalnie ogłoszonym zebraniu dla Żydów, niedługo po jego powrocie z pielgrzymkiej podróży po Europie i trwało przez kilka lat (33:1). Wykłady, jakie przygotował dla Żydów, były tego rodzaju, że najpierw przedstawił Żydom chrześcijan i różnego gatunku nauki chrześcijańskie, jakie są głoszone w różnych denominacjach (w. 1). Naprzód przedstawił im najmniej sekciarskich chrześcijan i ich nauki (służebnice i dzieci ich na przodku, w. 2), następnie najbardziej sekciarskich chrześcijan i nauki (Liją i dzieci jej za nimi), a na końcu prawdziwych chrześcijan i ich nauki (Rachel i Józefa na ostatku). Na wstępie wykładu w bardzo grzeczny i ujmujący sposób przedstawił Żydowskiemu słuchaczom siebie i swoją misję (szedł przed nimi . . . pokłonił się . . . nim przyszedł do brata — w. 3). Grzecznym obejściem się z nimi pozyskał ich serca i oni odpowiedzieli mu wzajemną grzecznością, ponieważ nie spodziewali się tak niezwyklej grzeczności, ani nigdy nie doświadczyli jej ze strony kleru chrześcijańskiego (w. 4). Żydzi, mając na pamięci nauki i wierzenia chrześcijańskie, które wprawiały ich w oburzenie, dlatego zadawali pytania względem tego (pierwsza część, w. 5). Tedy ów sługa w łagodny, uprzejmy i taktyczny sposób przedstawił im trzy rodzaje nauk wspomnianych powyżej grup i to w taki sposób, iż Żydzi uważali to za grzeczne przedstawienie rzeczy (w. 6, 7).

Na ich zapytywanie się co znaczą te pięć wyżej wspomnianych artykułów w miesięczniku Overland, on łagodnie odpowiedział, iż były to błogosławieństwa dane im w podarunku na zawarcie pokoju pomiędzy chrześcijanami a Żydami, gdyż mają wiele wspólnego pokrewieństwa w swoich głównych wierzeniach (w. 8). Rozumie się, iż najpierw Żydzi wzbraniłi się przyjęcia podarunku składającego się z odnośnych prawd, ale później pod namową zgodzili się na ich przyjęcie (w. 9-11). Na propozycję wielu Żydów, ażeby lud Prawdy przyłączył się do sił i pracy Syjonizmu razem z Żydami (w. 12) i chociaż niektórzy połączyli się na krótki czas z ostatnimi, to jednak br. Russell dał odmowną odpowiedź w ostatnich dwóch artykułach o Wybranym Narodzie Bożym — (1) Czy Żydzi Muszą Stać Sie Chrześcijanami Aby Mogli Powrócić Do Łaski Bożej? (2) Czy Żydzi i Chrześcijanie Muszą Sie Połączyć? Na ich propozycję by nawiązać bliższą społeczność i pomoc br. Russell nie zgodził się (w. 15). Wszędzie gdzie br. Russell głosił o posłannictwie Syjonizmu przez te kilka lat, te same cechy znamionowały jego spotkanie się z Żydami. Br. Russell przez brata Driscoll, który był jego dyrektorem publikacyjnymi, prosił J., aby wziął na siebie pracę

Syjonizmu i ulżył mu nieco z jego nadmiernych ciężarów. Lecz J. wykazał, że jego dawniejsze pokrewieństwo z Żydami napewno byłoby dla nich szkodą, gdyby się o tym dowiedzieli i że napewno dowiedzą się, gdy on stanie na wybitnym miejscu w tej pracy. Te uwagi były powodem, iż brat Russell wycofał swoją ofertę i chociaż J. dał kilka wykładów o Syjonizmie, jednakowoż nie zajął wybitnej części w spotkaniu pozafiguralnego Jakuba z Ezawem, który to przywilej przypadł w całości bratu Russellowi, a szczególnie w zarysach pisania i wykładania.

Udział J. w tej szczególnej pracy składał się w większości z cierpienia, a było to tak: Gdy tylko dowiedział się, że Żydzi odnosili się wrogo do pracy, po pierwszych próbach br. Russella by wzbudzić w nich zainteresowanie w kierunku Syjonizmu, J. bardzo zląkł się i strwożył (1 Moj. 32:7), że o jego dawnej przynależności Żydowskiej mogliby dowiedzieć się Żydzi, którzyby napewno myśleli, że br. Russell używa nowych metod do ich nawracania do wiary chrześcijańskiej — a co okazałoby się fatalnym względem prowadzenia tej pracy. Jego obawy wzrosły tym bardziej gdy bracia w Portland, Ore., którym miał złożyć drugą pielgrzymiską wizytę naznaczoną na 27-29 maja, planowali, aby on przemówił do Żydów w Portland ma szeroko ogłoszonym publicznym zebraniu, a w tym celu podawano myśl, aby podać w ogłoszeniu jego dawną Żydowską przynależność. Po dowiedzeniu się o tym odradzał braciom podawania takiego ogłoszenia, dowodząc, iż będzie napewno szkodą dla całej pracy prowadzonej przez lud Prawdy do Żydów. Dowiedział się również ku swemu zmartwieniu, że jego dawne pokrewieństwo z Żydami było już podawane w ogłoszeniach o poprzednich publicznych zebraniach w Portland i dlatego radził braciom, by użyli innego pielgrzymy do wygłoszenia wykładów o Syjonizmie. To było powodem jego gorliwej modlitwy zasyłanej przez kilka tygodni do Pana, by nie dopuścił, aby jego Żydowskie pokrewieństwo stało się kamieniem obrażenia w tej pracy. Jego modlitwa bez zrozumienia jej pozafigury w tym czasie, zawierała w sobie te same myśli, jakie są wyrażone w wier. 9-12. Obawy te trwały przez kilka tygodni i nie były pokonane aż po jego zachorowaniu, gdyż w tym czasie poczuł wielką ulgę, będąc pewny, iż to usuwało go na zawsze ze sceny. Od wiersza 13 do 23 tylko sam br. Russell wypełnił pozafigurę Jakuba, lecz pozafigurę od wiersza 24 do 32 wypełnił br. J.

Trwoga, jaką J. odczuwał, doprowadziła go do doświadczenia, które jest zobrazowane w tych wierszach jako bolesne mocowanie się z aniołem. To pozaobrazowe mocowanie składało się z wewnętrznej debaty prowadzonej na tym punkcie, czy ma czy nie brać udziału w pracy syjonistycznej jako jej wykładowca. Podczas tej cichej debaty ani jedno słyszane słowo nie było wypowiedziane; niektóre osoby, którym po kilku latach opowiadaliśmy o tych doświadczeniach, błędnie przedstawiły to, iż był to okultyzm. Gdy on w swoim umyśle stawiał opozycję, że jego dawne pokrewieństwo z Żydami spowodowałoby ruinę w tej pracy, gdyby zajął w niej wybitne stanowisko, odpowiedź przychodziła: Ufaj w Panu, gdyż On ma nad tymi kontrolę. Na to była odpowiedź iż Pan nie żąda byśmy skakali z wierzchołka wieży, w pokuszeniu, że nas zachowa od pewnej zguby. Takie debatowanie trwało całe tygodnie i przybierało różne formy, na które J. dawał ustawiczne odpowiedzi w umyśle swoim w taki sposób, iż wyglądały prawdziwe, logiczne i harmonijne. To debatowanie rozpoczęło się po wewnętrznym debatowaniu pozafiguralnego Eleazara, opisane powyżej w ósmym poprzednim paragrafie i trwało aż po zachorowaniu J. i przyczyniło się w pewnej mierze do jego zachorowania. Br. J.

był nieporuszony w swoim stanowisku ("który [Pan] widząc, że go [J.] nie mógł przemódz" — w. 25). Pan doświadczał go, aby wiedział, czy on da sobą powodować i wynieść się na wydatne stanowisko pomimo, że był pewny, że sprawa Pańska poniesie szkodę. To przekonanie czyniło go twardym jak kamień i nie dozwalało by się zgodził na wyniesienie go dr takiej służby. Nie wiedział wtedy o tym, że to było mocowanie się z Panem. Czasami tylko zastanawiał się w sposób prosty, ważąc zasady mające łączność z tym przedmiotem w tę i drugą stronę. Debata dosięgła do najwyższego stopnia gdy umysł jego poczuł znużenie, a gdy trwała dalej, nastąpiło wyczerpanie nerwowe (uderzył w staw biodry jego... wytrąciła się z stawu biodra gdy się z nim mocował, w. 25).

Gdy br. J. w dalszym ciągu prowadził ze sobą tę cichą debatę nawet po swoim zachorowaniu, argument za ustąpił przed argumentem przeciw (Puść mię, w. 26); ale J. trzymał się jeszcze w nadziei, że otrzyma zupełną jasność odnośnie myśli zawierającej się w debacie. W tym stadium poznał, że debatował z Panem, który przez cały ten czas doświadczał jego posłuszeństwa i wierności w Jego sprawach. Tedy prosił dość długo i wytrwale o błogosławieństwo od Pana (nie puszczę cię, aż mi będziesz błogosławił). A gdy w cichej konwersacji powstało w umyśle J. pytanie: Jaki jest twój urząd (Co za imię twoje? wiersz 27), odpowiedział w umyśle: pielgrzym, generalny starszy, który wiernie będzie popierał br. Russella — odpowiedź, która, chociaż nie była mu znana, lecz w oczach Pańskich zawierała w sobie, że on był specjalnym pomocnikiem br. Russella w obu jego urzędach, tj. w urzędzie jako członka gwiazdy i w urzędzie wiernego sługi i że on, tj. brat J., był tym pomocnikiem od czasu potyczki z M. L. McPhail'em, jaką miał około 13 miesięcy przedtem.

Ażeby awans tego urzędu mógł być znany J., Pan otworzył jego umysł, aby mógł poznać, że on był tym specjalnym zwycięskim wojownikiem i wodzem dla Boga i Kościoła (IZRAEL, książę, lub wojownik Boży, w. 28) z powodu swej zwycięskiej walki w mocowaniu (i przemogłeś). Pan dał mu to poznać przez otwarcie umysłu jego, dając mu wyrozumienie jego doświadczenia, jakie było pokazane w figurach przez trzy czyny bohaterskie Eleazara, syna Dodaja Achochyczyka, przez awansowanie go na urząd pozafigurálního Eleazara i pułkownika Dawidowego w drugim podziale żołnierzy i przez uczynienie go w dowództwie kapłańskim pozafigurą Jedajasza, będącego wodzem w drugim podziale kapłanów. Ponadto dał mu wyrozumieć pozafigury Jakuba, Eldada, Meddada i Jonatana, a również kilka innych pism biblijnych. Te błogosławieństwa były pozafigurą tych błogosławieństw, którymi Pan błogosławił Jakobowi (i tamże mu błogosławił, w. 29). Zanim ta pozafigura stała się jasną J., on starał się dość długo dowiedzieć, kto był tym jego debatującym (mocującym) antagonistą, ponieważ czuł, że dyskusją, jaka odbywała się w jego umyśle, nie była za argumentami umysłowymi, jakie powstawały w jego głowie (Oznajmij mi proszę imię twoje). I dopóki pozafigura nie stała się jasną, nie otrzymał informacyjnej odpowiedzi, raczej dopytywanie się o powód tego pykania przychodziło mu do umysłu (Czemu się pytasz o imieniu moim?). Dopiero wtedy, gdy J. otrzymał błogosławieństwo, przez co zrozumiał między innymi rzeczami i tę figurę, dowiedział się iż ten, z którym się mocował, był to Pan Jezus. Równocześnie poznał, iż sfera tego doświadczenia była jedną, która przyprowadziła go umysłowo twarzą w twarz z Panem (Fanuel, w heb. Peniel, Boska twarz, w. 30). ponieważ widział umysłowo w tej debacie Boga twarzą w twarz. Tylko cudem jego życie zostało zachowane, bo tak to, jak

i trzy Eleazarowe doświadczenia były powodem utraty wiele żywotności z jego życia.

Gdy się weźmie pod uwagę wyczerpujący charakter ciężkich prac i wysiłków br. J., jakie zawierały się w trzech powyżej opisanych doświadczeniach pozafigurálních czynów bohaterskich Eleazara, z których wszystkie były powodem wielkiej utraty jego żywotności, a tedy gdy się doda do tego skutki wyczerpania z powodu tych mocowań, to nic dziwnego, że zasłabł na wyczerpanie nerwowe. Raczej cudem jest, że pozostał żywym! Tak istotnie, że cztery gatunki doświadczeń były silnymi uderzeniami na jego mózg, które sprowadziły osłabienie mózgu, pozbawiając go służby pielgrzymkiej przez 3 1/2 miesiąca, a później przez pewien czas uczyniły go niezdolnym do ciężkiego wysiłku umysłowego, a nawet do dzisiejszego dnia mózg jego nie może znieść tej miary wysiłku, jaką mógł znieść przedtem (chramał na biodro swoje, w. 31). Utratnicy koron, słysząc o jego zachorowaniu, nie przyjmą powyższego przedstawienia o tych doświadczeniach jako pozafigurach, które stały się mu jasne natychmiast po upadku z sił; ale jak Izraelici, którzy widząc Jakubowe chramanie, do dzisiejszego dnia nie jadają okrągłego befsztyku (nie jadają synowie Izraelscy żyły skurczonej — ścięgnią udowego — iż był uderzył Jakuba w staw biodra jego i w żyłę skurczoną, w. 32), tak i Lewici, pomimo harmonijnego wytłumaczenia powyższych faktów i przedstawienia wypełnień nie przyjmują tego, będąc w obawie, jak to już działo się w przeszłości, że mocowanie, powyżej opisane, mogło być sprawą demoniczną. Ażeby można w sposób inteligentny przedstawić krótszą przepowiednię powyżej wytłumaczoną, byliśmy zmuszeni wyjaśnić z 1 księgi Mojżeszowej rozdział 32 i 33.

Następna krótsza przepowiednia w formie typu. jakaby tutaj należała, jest z 2 Moj. 19:24. W tym wyjątku Pisma Św. jest wykazany wyłączny przywilej nadany br. Russellowi jako Posłannikowi na Parousję i br. J. jako posłannikowi na Epifanię; ale z powodu że szczegóły o pozafigurze były już podane w Present Truth przy wyjaśnianiu 2 Moj. 19:21-25 w artykule: Mojżesz, Aaron i Maria, Figura i Pozafigura, w par. 38, dlatego byłoby niepotrzebne ponowne omawianie tego wyjątku.

(Ciąg dalszy nastąpi.)

ZAWIADOMIENIE.

Data Wieczery Pańskiej przypada w roku 1950 w dniu 30 marca po godzinie 6-tej wieczór. Tę datę obliczamy w sposób następujący: Wiosenne porównanie w dniu 18 marca o godz. 6-jej wieczór, a 14 Nisan dzinie 6:57 rano. Nów księżyca najbliższy wiosennego porównania zaczyna się w Jerozolimie 18 marca 1950 o godz. 5:41 po południu. Wobec tego 1 Nisan kończy się w dniu 18 marca o godz. 6-tej wieczór, a 14 Nisan rozpoczyna się 30 marca o godz. 6-tej wieczór. Według powyższego obliczenia data Pamiątki Wieczery Pańskiej przypada 30 marca 1950 po godzinie 6-tej wieczór. Życzymy błogosławieństwa Bożego wszystkim drogim Braciom i Siostram w ich przygotowaniu się i uczestniczeniu w tej Pamiątce, jak również w doświadczeniach jakie po niej nastąpią. Prosimy o natychmiastowe przysłanie nam raportów ze zebrań tej Pamiątki, bez względu czy będzie obchodzona przez zgromadzenia, czy przez jednostki na odosobnieniu.